

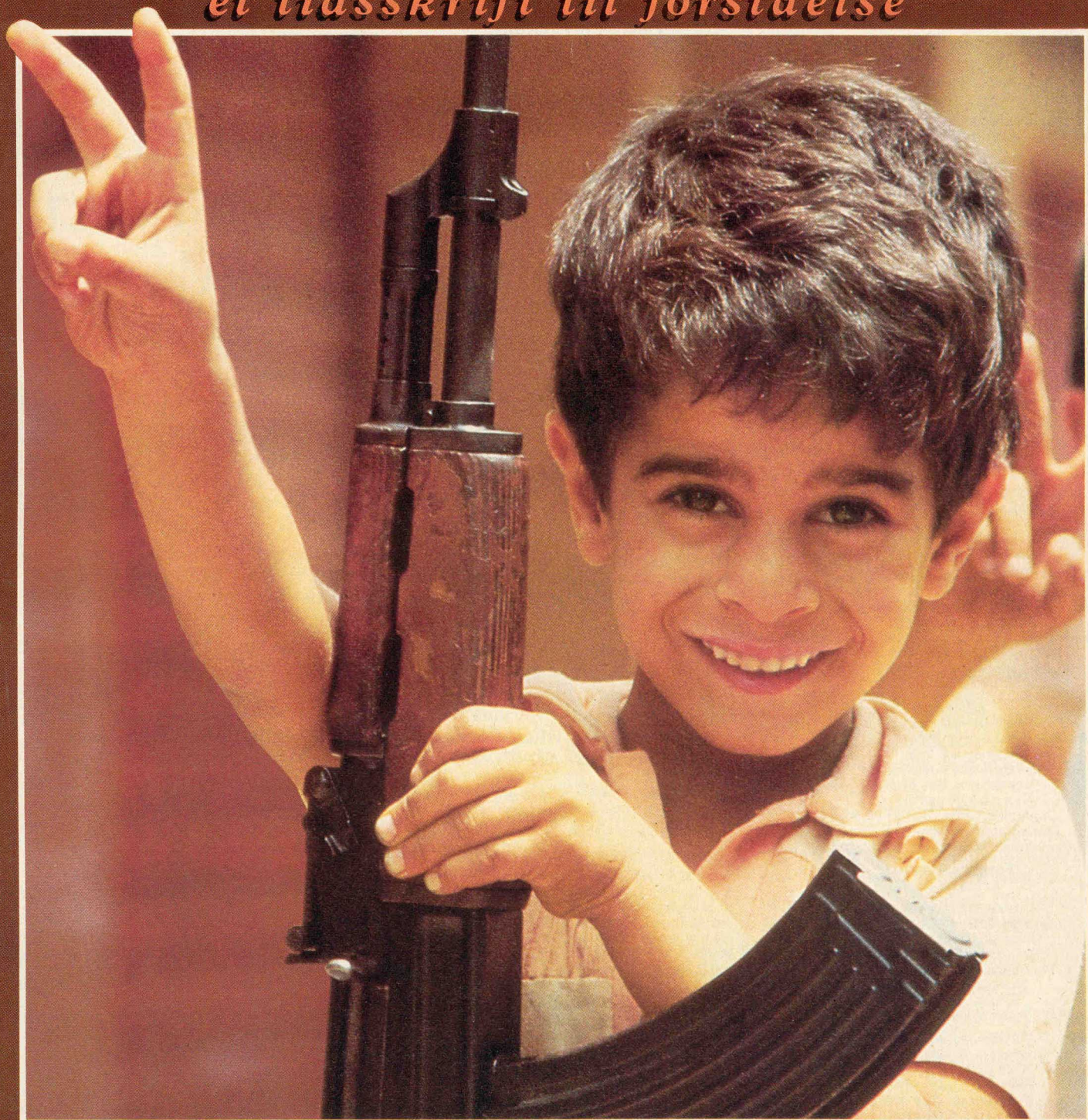
OPPL. 7 735 000

SEPTEMBER 1985

den

ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

“...Og ikke mere lære å føre krig.”

SE SIDE 14

Den Enkle Sannhet har ingen abonnements- eller løssalgspris, men utgis gratis. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra medlemmene i Guds Verdensvide Menighet og andre som har valgt å støtte menighetens arbeid. Men bidrag mottas med takk. De som ønsker å støtte dette verdensomspennende arbeidet på frivillig basis, er velkomne som medarbeidere for å utbre det opprinnelige, sanne evangelium til alle nasjoner. Bidrag kan sendes til Worldwide Church of God's konti i: *Norge*: Postgiro 2296978; *bankgiro* 7082.05.12624; *Sverige*: Postgiro 980730-6; *Danmark*: Den danske Bank, Konto 3258-13620-9. Vennligst send eventuelle bidrag til nærmeste adresse (se adresselisten nedenfor).

den ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

ÅRG. 2 NR. 7

Opplag: 7 735 000

SEPTEMBER 1985

GRUNNLEGGER OG SJEFREDAKTØR: HERBERT W. ARMSTRONG

HOVEDREDAKTØR:

HERMANN L. HÖH

ANSVARLIG REDAKTØR:

DEXTER H. FAULKNER

NYHETSREDAKTØR INTERNASJONALT:

GENE H. HÖGBERG

KUNSTNERISK LEDER:

MONTE WOLVERTON

STEDFORTRENDENDE SJEFREDAKTØR:

RAYMOND F. MCNAIR

FASTE MEDARBEIDERE:

JOHN HALFORD, RONALD D. KELLY,
RODERICK C. MEREDITH, DONALD D. SCHRÖDER,
JOHN R. SCHRÖDER, MICHAEL A. SNYDER,
CLAYTON D. STEEP, KEITH W. STUMPF

REDAKSJON:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

ARTIKKELFORFATTERE:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
KENNETH C. HERRMANN, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD H. SEDLIACIK, WILLIAM STENGER,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

MANUSKRIP-KORREKTUR:

PETER MOORE

REDAKSJONSASSISTENTER:

CHERYL EBELING, WERNER JEBENS,
DAWNA BORAX, SANDI BORAX, MARIA ROOT,
WENDY STYER, ROBERT TAYLOR,
RON TOTH, EILEEN WENDLING

GRAFIKK:

Grafikkredaktør: RANDALL COLE

Stab: MATTHEW FAULKNER,

L. GREG SMITH

Fotoarkiv: VERONICA TAYLOR

FOTOREDAKSJON:

Leder for fototjenester: GREG S. SMITH

Sjef-fotograf: WARREN WATSON

Stab: G. A. BELLUCHE JR.,

KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,

NATHAN FAULKNER, HAL FINCH,

ALFRED HENNIG, ELIZABETH RUCKER,

KIM STONE

UTGIVELSE:

Sjef for utgivelse: RAY WRIGHT

Produksjonsansvarlig: ROGER G. LIPPROSS

Produksjonssjef: RON TAYLOR

Internasjonale koordinatører:

VAL BROWN, BOB MILLER,

GERALD VAN DER WENDE

Opplagsansvarlig: BOYD LEESON

Opplagsassistent: CAROL RIEMEN

Kioskladforsendelse: JOHN LABISSONIERE

FORRETNINGSFØRER:

L. LEROY NEFF

INTERNASJONALE UTGAVER:

BRITISK: JOHN ROSS SCHRÖDER

FRANSK: DIBAR APARTIAN

HOLLANDSK: JOHAN WILMS

ITALIENSK: CARN CATHERWOOD

NORSK: ROY ØSTENSEN

SPANSK: DON WALLS

TYSK: JOHN B. KALLS

REGIONALE KONTORER:

AUSTRALIA: ROBERT MORTON

CANADA: COLIN ADAIR

ENGLAND: FRANK BROWN

FILIPPINENE: GUY AMES

FRANKRIKE: SAM KNELLER

LATIN-AMERIKA: LEON WALKER

NEDERLAND: BRAM DE BREE

NEW ZEALAND: PETER NATHAN

PUERTO RICO: STAN BASS

SYD-AFRIKA: ROY MCCARTHY

SVEITS: BERNARD ANDRIST

VEST-TYSKLAND: FRANK SCHNEE

ARTIKLER

- 3 Hva er en vesttysker?
5 Tidenes mysterium
Hvor de syv mysterier ble åpenbaret
7 Sannheten om barneoppdragelse
Dagens barnepass-krise
13 Hva er ekte suksess?
14 "Freds vei kjenner de ikke"
23 Løfter! Løfter! Løfter!

FASTE RUBRIKKER

- 1 Personlig fra Herbert W. Armstrong
25 Nyhetsoversyn

FORSIDEBILDET

En ung gutt i Libanon som fra barnsben av er blitt indoktrinert til et liv i krigsføring, vifter seierstegnet mens han holder en sovjetisk 7,62 mm Kalasjnikov AK-47.

FORSIDETEGNING DE WILDENBERG — SYGMA

Den Enkle Sannhet (*The Plain Truth*) blir også utgitt på engelsk, fransk, nederlandsk, italiensk, spansk og tysk av Worldwide Church of God, Pasadena (California, USA) og Borehamwood (England). © 1985 Worldwide Church of God. Alle rettigheter forbeholdt. Printed in England by Ambassador Press Ltd., St. Albans. Kan bestilles i:

Norge: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Danmark: Postboks 211, DK-8100 Århus C

Sverige: Box 5380, S-102 46 Stockholm

Andre utgaver av *The Plain Truth*:

Engelsk: *The Plain Truth*, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts, England WD6 1LU. Tlf. 01-207-2811

Fransk: *La Pure Vérité*, B. P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14, Frankrike. Tlf. 01-33-26084

Hollandsk: *De Echte Waarheid*, Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland. Tlf. 034-0239922

Italiensk: *La Pura Verità*, Castella Postale 10349, I-00144 Roma EUR, Italia

Spansk: *La Pura Verdad*, Apartado Postal 1230, Madrid 9, Spania

Tysk: *Klar & Wahr*, Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland Tlf. 0228-218061

Andre *Plain Truth*-adresser:

USA: 300 West Green St., Pasadena, California 91123. Tlf. 800-423-4444

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2. Tlf. 1-800-663-2345

Australia og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia. Tlf. 075-35-4233

New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya: P.O. Box 47135, Nairobi

Nigeria: P.M.B. 21006, Ikeja, Lagos State

Syd-Afrika: P.O. Box 5644, Cape Town 8000

Zimbabwe: P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare

Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117

Latin-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, 06500 México D.F., Mexico

Karibiske hav: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Husk å sende melding om adresseendring så snart som mulig hvis du endrer adresse. Vennligst vedlegg en gammel adresselapp sammen med din nye adresse.

PERSONLIG FRA

Ståle A. Aasen

Abort betraktet fra en ny synsvinkel

Når begynner menneskelivet? HVORFOR eksisterer det? Det er på tide at vi forstår denne sannheten, som har vært et mysterium.

Er abort mord? Er det en forbrytelse? Er det en SYND?

En forbrytelse er en overtredelse av menneskelover. Synd er overtredelse av GUDS LOV. Guds lov definerer hva som er rett i motsetning til hva som er galt. Lover laget av mennesker gjør ikke alltid det. Noe kan være synd uten å være en forbrytelse etter menneskelover.

Men lover gitt av mennesker har til og med gjort lydighet mot Guds høyere lov til en forbrytelse som har vært straffet med døden. For eksempel vedtok kirkemøtet i Laodikea i år 363 en lov som ble gjennomtvunget av de romerske myndigheter: "Kristne må ikke følge jødisk skikk ved å hvile på sabbaten, men må snarere arbeide på den dagen og ære Herrens dag." Hvis noen ble tatt i å følge jødisk skikk ved å "hvile på sabbaten", skulle de erklæres som "bannlyst fra Kristus". Myndighetene fortolket dette som en forbrytelse, og den ble ofte gjenstand for dødsstraff. Men Guds lov befaler: "Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den" (sv.overs.).

Men under den siste dom kommer hvert menneske til å bli dømt i henhold til Guds lov, uansett hva som er blitt alminnelig akseptert, eller som er nedfelt i menneskenes lover.

Hele abortstriden dreier seg om spørsmålet: Når begynner menneskelivet?

Når begynte det første menneskeliv? Det

begynte da Gud dannet mennesket av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese (1.Mos.2:7). Gud hadde sagt: "La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse." Gud er ånd (Joh. 4:24). Men mennesket ble til av jord — materie.

Guds hensikt var å reprodusere seg gjennom mennesket som var formet av materie eller substans. Gud skaper i to stadier. Mennesket ble først gjort av materie, jord. Annet stadium i skapelsen av mennesket er å gjøre det til et hellig, rettferdig åndelig vesen som et Guds barn. Slik er Guds endelige hensikt å reprodusere seg — og Gud ikke bare består av ånd, men Gud er fullkommen rettferdig åndelig karakter.

Guds åndelige skapelse innbefatter at mennesket av egen fri vilje i dette fysiske liv utvikler Guds rettferdige karakter. For å reprodusere seg, bestemte Gud at mennesket skulle reprodusere seg fysisk, slik Gud reproduserer seg åndelig. Den første er et forbilde på den andre. Menneskelivet begynte først med skapelsen av det første menneske, Adam, ved en formeringsprosess. Menneskelivet har fortsatt fra dette opprinnelige liv, og blir overført fra generasjon til generasjon.

Gud sa til det første mennesket, Adam: "Vær fruktbare og bli mange og oppfyll jorden" (1. Mos. 1:28). Mennesket skulle formere seg fysisk, med andre ord fortsette menneskelivet fra generasjon til generasjon. Men den stakkars mannen var ikke i stand til å gjøre det. Intet menneske har noen gang vært i stand til å formere seg alene.

Derfor utførte Gud en operasjon. Han fikk mennesket i "dyp søvn", i dag ville vi kalle det narkose, og opererte. Han fjernet et av mannens ribben, og av det dannet han en kvinne. Kvinnen ble ikke dannet av jordens muld. Kvinnen ble først dannet av mannen. De to, mannen og kvinnen, ble ett. Hvordan ble de to ett? De ble en menneskefamilie. En familie består av to eller flere. De formerte seg, fikk barn, og familien vokste. Den opprinnelige familie har gjennom menneskelig formering vokst i 6000 år til i dag, hvor omtrent 4 1/3 milliarder av oss mennesker befolker jorden.

Hvert menneskeliv begynte med det liv Gud skapte i Adam. Selv Evas liv kom fra Adam. Hvert menneskeliv siden er en fortsettelse av det samme slags liv som stadig formeres etter sitt slag.

Denne menneskelige reproduksjon var et nøyaktig bilde på den type guddommelig reproduksjon som Gud formerer seg selv ved.

Den menneskelige reproduksjon begynte med det første menneske, mannen Adam. Guddommelig reproduksjon begynte med den annen Adam, Jesus Kristus. Jesus ble unnfanget og født som et menneske på samme måte som alle andre mennesker er blitt det, bortsett fra at Gud var hans far. Derfor er ett av hans navn Immanuel, som betyr "Gud med oss", eller Gud i menneskekjød. Derfor var Jesus Kristus et menneske, født av menneskejomfruen Maria, men han var også Gud, avlet av Guds Ånd. Guds Ånd befruktet i virkeligheten, eller ga liv til et egg i jomfru Marias livmor.

Betrakt nå den menneskelige formering. Menneskelivet begynner med et egg som produseres av en eggstokk i kvinnen som skal bli mor. Dette egget har i seg selv bare et meget kortvarig liv på bare noen dager. Hvis det ikke blir befruktet av en sædcelle fra en mann, vil det snart dø.

Kvinnens egg er på størrelse med en nålespiss, så vidt stort nok til at det er synlig for det blotte øyet. Sædcellen som skal befrukte det, er den minste cellen i menneskekroppen, bare en femtiendedel av eggets størrelse. I kvinnens egg er det en enda mindre kjerne. Så snart den mannlige sædcellen gjennomtrenger og kommer inn i egget, forener den seg øyeblikkelig med kjernen. I det øyeblikket har menneskelivet begynt.

Selve denne begynnelsen på menneskelivet er et nøyaktig bilde på begynnelsen av det guddommelige liv. Jesus sa at han var kommet for at vi "skal ha liv og ha overflod" (Joh. 10:10). Han snakket om at han var kommet for at vi skulle få udødelig guddommelig liv, som ville være et mye mer overflødig liv enn dette skrøpelige menneskelivet.

Jesus sa ved begynnelsen av sin tjeneste på jorden: "Jeg vil bygge min menighet" (Matt. 16:18). Jesus valgte og kalte tolv disipler som skulle lære den gode nyhet, eller evangeliet om Guds Rike, det Guds Rike som skal herske over alle jordens nasjoner fra det øyeblikk Jesus Kristus kommer igjen.

Tenk omhyggelig over følgende: Menneskelig reproduksjon er et nøyaktig bilde på guddommelig reproduksjon. I hvert menneske er det en menneskeånd. Som forskere har oppdaget i den nye hjerneforskning, skiller menneskehjernen seg lite fra dyrehjernene. Men vi vet fra mange bibelske skriftsteder at det finnes en menneskeånd i hver menneskehjerne. Denne ånden forsyner den fysiske hjernen med intellekt, som utgjør den store forskjellen når det gjelder menneskers evne til å tenke, resonnerer, tilegne seg kunnskap og ha sans for åndelige verdier, noe dyr ikke har.

Noe som i høy grad har forundret og forvirret forskerne, spesielt innen den nye hjerneforskningen, er hva som utgjør den utrolige forskjellen mellom menneskehjernens store ytelse sammenlignet med

dyrehjernen. De kan ikke forklare den fysiske, og nesten alle som én nekter de gjenstridig å akseptere sannheten, som er av åndelig art. Det later til at forskerne nekter å akseptere eksistensen av ånd. Selve denne fornektelsen førte til evolusjonsteorien i menneskers fantasi. Evolusjon er ateistens og agnostikerens forklaring på den fysiske skapnings nærvær uten den forutgående eksistens av den store overnaturlige åndelige Skaper som er Gud.

Bibelen er Gud Skapers Ord. Gud kjenner hvilken evne det naturlige sinn som er avskåret fra ham, har til å resonnerer og bortforklare. I sitt Ord sier han derfor om de vantro skeptikerne: "Men et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til; for det er for ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig" (1. Kor. 2:14).

Det sinn som forkaster Gud, vil derfor være ute av stand til å forstå det som følger i denne personligspalten.

Sammenligner vi guddommelig formering med menneskelig formering, så er hvert menneske i seg selv et egg. Det kan kalles et åndelig egg. For tiden har det en begrenset gjennomsnittlig levetid på 70-80 år. Hvis det ikke blir befruktet i løpet av sin levetid av den åndelige mannlige sæd, som er Den Hellige Ånd fra selve Gud Faders legeme, vil det gå til grunne. Hvordan begynner da guddommelig liv?

Jesus hadde undervist og trent de opprinnelige apostlene i rundt tre og et halvt år. De var så å åndelige egg. De fikk ikke den åndelige sædcellen fra Gud Fader før etter Jesu offer og oppstandelse og himmelfart. På pinsedag kom Den Hellige Ånd og trengte inn i disiplene, som alle var samlet på samme sted. Den guddommelige sædcellen fra Gud Faders legeme var Den Hellige Ånd — ånd fra Gud som inngir guddommelig liv.

Da denne Ånd trengte inn i apostlene, dro den straks til kjernen i mennesket, som er sinnet. Der forenet den seg med menneskeånden som hadde vært en del av mennesket fra unnfangelsen av. Slik fikk de mennesker som tok imot Guds Hellige Ånd, Guds guddommelige liv i seg. Slik ble de Guds unnfangede barn. Når Den Hellige Ånd går inn i menneskesinnet, forener den menneskesinnet med Guds sinn.

Menneskets ånd gir evne til å tilegne seg fysisk og materiell kunnskap langt ut over hva dyrehjernen er i stand til. Den gir også den fysiske hjernen begrensede åndelige begreper om det gode i motsetning til det onde, selv om det bare er på det menneskelige åndelige plan. Men uten at Guds Ånd forener seg med denne menneskeånden, er sinnet ute av stand til å tilegne seg åndelig kunnskap om Guds mål, veier og hensikter.

Menneskets ånd kan ikke se, tenke, høre eller resonnerer. Det er hjernen som ser gjennom øynene, hører gjennom ørene og foretar tenkningen og resonneringen, i den grad menneskeånden gjør den

(Fortsettes side 22)

Hva er en vesttysker?

av Gene H. Högberg

Til tross for vettyskernes fenomenale suksess, lider de av en identitetskrise. Å gi uttrykk for patriotisme er fremdeles et akutt problem. Noen eksperter mener at Tyskland bare kan finne igjen sin sjel innenfor et større, forenet Europa.

Hva er en vesttysker? Et spørsmål som kanskje lyder merkelig for amerikanere, briter og franskmenn — som alle i sitt innerste vesen vet hva det betyr å være en personlig del av sin nasjons historiske marsj.

Det samme kan ikke sies om borgerne av Forbundsrepublikken Tyskland.

President Ronald Reagans besøk på en krigskirkegård i Vest-Tyskland tidligere i år gjorde vesttyskerne smertelig oppmerksomme på at deres nasjon fremdeles bærer byrden av den nylige fortid.

Blant borgere av Forbundsrepublikken steg respekten for president Reagan betydelig fordi han hårdnakket holdt fast på besøket til Bitburg. (Blant de 2000 døde på kirkegården er levningene av 49 Waffen-SS-soldater, mest unge soldater som ble innkalt ved slutten av krigen.)

Men samtidig var det en betydelig skuffelse og desillusjonering over at det ble slikt et ramaskrik i USA. Tross alt hadde kommandanten på den nærliggende amerikanske basen, under overværelse av borgermesteren av Bitburg, hvert år på den amerikanske minnedag siden 1959, lagt ned en krans på nøyaktig samme sted som presidenten gjorde.

I 25 år hadde altså ingen klaget over tilstedeværelsen av SS-gravene. Flere observatører følte at hendelsen var blitt blåst opp av presidentens kritikere for å kaste en skygge over hele hans Europa-reise.

Tysklands forvandling

Presidentens opprinnelige intensjon hadde vært å gjennomføre en nasjonal forsoningsseremoni sammen med sin vert, forbundskansler Helmut Kohl, 40 år etter avslutningen av 2. verdenskrig.

Vest-Tysklands forvandling til en frigjort demokratisk stat forankret i Vesten er ikke verdsatt fullt ut av allmennheten i USA. De som virkelig kjenner situasjonen, betrakter imidlertid dette som en ekstraordinær begivenhet. Arthur Burns, pensjonert amerikansk ambassadør i Forbundsrepublikken, uttalte nylig at "Tysklands forvandling er et av den moderne tidsalders mirakler".

Når vi ser tilbake på den tidlige etterkrigstiden, var det ikke på noen måte sikkert at Tysklands tredje forsøk på demokrati (det første i 1830-årene, det andre etter 1. verdenskrig) virkelig ville lykkes. Men

Tyskland, så vel som Japan, har forandret sin tidligere kurs i en slik forbausende grad at deres tidligere fiender og nåværende allierte har en tilbøyelighet til å ta deres forandrede tilstander for gitt.

"Har disse siste 40 *annerledes*

President Ronald Reagan og kansler Helmut Kohl, nummer to fra venstre, på en omvisningstur på militærkirkegården i Bitburg i Vest-Tyskland.

årene vært helt forgjeves?" var en alminnelig tysk reaksjon på Bitburg-diskusjonen. Alfred Dregger, en av de eldste medlemmene i Det kristelig-demokratiske parti, sa at "Bitburg reiser spørsmål om det amerikanske folk virkelig betrakter oss som allierte, til tross for 40 år."

Fortiden er åpen

Det ville være en alvorlig feil å tro, slik enkelte åpenbart fremdeles gjør, at begivenhetene på nazismens tid ikke utforskes tilstrekkelig i dagens Tyskland — i hvert fall i den vestlige Forbundsrepublikken.

Undertegnede besøkte Tyskland for å dekke toppmøtet og begivenhetene i forbindelse med president Reagans offisielle statsbesøk. I løpet av denne tiden, som falt sammen med 40-årsdagen for slutten på 2. verdenskrig i Europa, presenterte vesttysk fjernsyn mange programmer som detaljert beskrev avslutningen av 2. verdenskrig.

Vi så et fascinerende panorama av fotografier i Hamburg bystats kontor i Bonn. Disse fotografiene gav en detaljert beretning om det slavearbeidssystem som ble brukt av enkelte tyske industrier under krigen.

Og i Strasbourg i Frankrike, på den tiden da president Reagan talte til Europaparlamentet den 8. mai, fikk vi anledning til å besøke den eneste tyske konsentrasjonsleir på fransk jord, i Struthof, på den andre siden av Alsassletten fra Strasbourg på en høy topp i Vosgesfjellene.

Den lille, men dystre Struthof er en av de best bevarte leirene. Det som imidlertid slo oss sterkest, var at det på slutten av dagen kom en buss med eldre tyske turister, mest kvinner, for å se leiren. De tilhørte selvsamme generasjon som hadde gjennomlevd 1930- og 1940-årenes dystre dager. De kom til Struthof for å se med egne øyne hva som hadde skjedd under nazistyrer.

Forvirring i velstanden

Til tross for sin stilling som økonomisk supermakt, i en grad som ikke har sin like, har mange vesttyskere en følelse av nasjonal utilfredsstillelse. Borgerne av den demokratiske vestlige staten har måttet kvitte seg med patriotiske følelser som ville ha vært normale i andre land, ganske enkelt fordi patriotisme og nasjonalisme ble så misbrukt under nazismen.

Tyske nyhetskilder erkjenner denne følelsen av nasjonal livslede.

I 1983 bemerket ukeavisen *Die Zeit* i Hamburg: "Forbundsrepublikken er, alle ting tatt i betraktning, ikke noe dårlig land, kanskje til og med det beste som noen gang har oppstått på tysk jord. Men hvem liker å føle seg som forbundsrepublikaner?"

Siden forbundskansler Kohl kom til makten i 1982, har han forsiktig forsøkt å stimulere følelser av nasjonal stolthet og patriotisme. Han er den første vesttyske forbundskansler som har hatt nasjonalflagget på sitt kontor. Han har til og med gjenopplivet tidligere belastede ord som *Vaterland*.

Hittil har hans landsmenn reagert heller lunkent på forbundskanslerens stolthetsbyggende anstrengelser.

Julian Crandall Hollick, skribent og hyppig gjest i Vest-Tyskland, skrev overbervisende den 8. august 1984 i *Christian Science Monitor* om det han kalte "Vest-Tysklands identitetskrise i overgangsalderen".

"Spør en ung amerikaner hva det betyr å være amerikaner, og du vil høyst sannsynlig få et klart og selvsikkert svar. Spør en ung vesttysker, og svaret vil i beste fall bli uklart, i verste fall et forlegent avslag... Hva betyr det å være vesttysker? Hvem er deres helter? Hva er Forbundsrepublikkens historie?... Hvordan kan en ung tysker mene at hans land er verd å forsvare når hans eller hennes *normale følelsesmessige og kulturelle forbindelser med sin fortid blir motarbeidet?*"

Generasjonskløft

Sammen med Vest-Tysklands modning har det også utviklet seg en generasjonskløft som er spesiell for landet.

Eldre generasjoner av tyskere husker levende de tidligere dystre etterkrigsårene, den stimulering til å gjenopbygge landet som den amerikanske Marshall-planen gav, og luftbroen til Berlin som forpurret Sovjets forsøk på å tvinge vestmaktene ut av byen.

De gjennomlevde den tiden da forbundskansler Konrad Adenauer forankret den nystartede Forbundsrepublikken i det vestlige alliansesystemet, og motstod lokketonene fra Sovjets leder, Josef Stalin, som tilbød Tyskland gjen-

forening til gjengjeld for nøytralitet.

I løpet av 1950- og 60-årene ble Vest-Tyskland for en god del gjenoppbygget etter det som den gangen var den favoriserte amerikanske modellen.

Yngre vesttyskere i dag, spesielt de som politisk står til venstre for sentrum, misliker i økende grad den økende amerikaniseringen av sitt samfunn. De leter etter noe mer ekte i sine røtter før nazitiden. Under turer til Øst-Tyskland oppdager de stadig oftere at Den tyske demokratiske republikk (DDR) later til å være mer tradisjonelt tysk. Dette er spesielt tilfellet i senere år, siden de kommunistiske myndighetene i DDR forsiktig har restaurert offentlige monumenter og statuer av utvalgte store skikkelser fra Tysklands fortid, så som Frederik den store og til og med "Jernkansleren", Otto von Bismarck.

Fellesmarkedet ikke nok

Siden patriotisme og ren nasjonalisme har vært så suspekt, har vesttyskere søkt etter andre utløp for sine følelser. Lenge trodde både tyskere og deres naboer at oppbygningen av Det europeiske felleskap (EF) i det demokratiske Europa ville være tilstrekkelig til å engasjere tyskernes talenter og krefter.

Det europeiske fellesskap, vanligvis kalt Fellesmarkedet etter sin økonomiske komponent, engasjerte virkelig tyskerne lenge, så lenge det var "hjertet av Europa", vesentlig de seks opprinnelige medlemmene — Tyskland, Frankrike, Italia og Benelux-landene.

EF er imidlertid nå blitt uhåndterlig. Medlemsland som Storbritannia og Danmark opptrer mer som bremser, og kveler drømmen om å skape en virkelig konføderert europeisk makt. Hellas flørter med kommunismen. Vordende medlemsland som Spania og Portugal skaper nye problemer fra jordbruksmessige overskudd til de byrder det medfører at alle EF-dokumenter må oversettes til ytterligere to offisielle språk.

Den amerikanske journalisten William Pfaff gav en meget levende forklaring på den tyske skuffelse.

(Fortsettes side 28)

Hvordan de syv mysterier ble åpenbaret

Her følger avsnitt to i publiseringen av Herbert W. Armstrongs siste bok *Tidenes mysterium*.

Verdens største bekymring idag er spørsmålet om menneskeheten vil overleve! Forskning og teknologi har frembragt masseødeleggelsesvåpen som kan feie alt menneskeliv bort fra denne jord!

Det er nå så mange nasjoner som har atomvåpen at én galning er istand til å antenne den kjernefysiske 3. verdenskrig, som kan komme til å utslette alt menneskeliv på denne planet!

Likevel kunne Guds sannhet, hvis den hadde vært kjent og blitt etterlevet, ha reddet menneskeheten fra denne trussel og alle dens onder!

Stans et øyeblikk!

TENK over dette!

Du lever i en verden som tilsynelatende er meget avansert når det gjelder forskning, teknologi, høyere undervisning og utbredelse av kunnskap. Folk synes det er en verden med store fremskritt. Vi

sender mennesker for å ta kjempe-sprang på månen, og vende trygt tilbake til jorden igjen!

Ubemannede romskip lander på Mars og sender nærfotografier av Mars-overflaten tilbake til jorden! Andre ubemannede romskip flyr nær Jupiter og sender tilbake forbausende bilder av Jupiter og av Saturns ringer! Kirurger transplanterer menneskehjerner og andre organer!

Det er en magisk, tryllebindende trykknappverden hvor arbeidet hovedsakelig blir utført av maskiner. Det er en betagende drømmeverden med de tre "L'er" — lediggang, luksus og lov-til-alt.

Men paradoksalt nok er den også en verden preget av UVITENHET! Selv de velutdannede vet ikke hvordan de skal løse sine problemer og verdens onder! De *kjenner ikke* FREDs vei eller livets sanne VERDIER!

Omtrent halvparten av verdens befolkning er fremdeles analfabeter i ytterste fattigdom, som lever i skitt og elendighet! Hunger og

sykdom tar millioner av menneskeliv!

Det er en ulykkelig, rastløs verden i frustrasjon, en verden som står overfor en håpløs fremtid. Det er en verden plaget av voksende kriminalitet og vold, umoral, urettferdighet (selv innen rettssalene), uhederlighet, korrupsjon på regjeringsplan og i forretningslivet, og vedvarende kriger som nå peker frem mot den *endelige* kjernefysiske 3. verdenskrig.

Hvorfor dette paradoks av "fremskritt" midt i degenerasjon?

Guds sannhet ville ha løst situasjonen

Sann religion — Guds sannhet styrket ved Guds kjærlighet overført gjennom Den Hellige Ånd — ville ha vist veien og ført til lykke, overflod og evig frelse.

Når du ser hva som er galt med verdens religioner, vil du ha satt fingeren på *årsaken* til alle verdens onder!

Hva er egentlig religion? Den blir definert som tilbedelse av og

tjeneste for Gud eller det overnaturlige. Det er menneskets forhold til sin Skaper. Noen religioner har fordervet denne definisjonen. De tilber ikke Gud som skapte dem, men guder som *de* har skapt. Religion innbefatter ens oppførsel, ens prinsipper, ens livsmønster og ens oppfatning av det hinsidige.

De virkelige årsakene til all denne verdens religiøse forvirring og alle dens onder er åpenbart i syv GRUNNLEGGENDE SANHETER som har vært mysterier som skjemmer dette babel av religiøs forvirring og det resulterende verdenskaos!

Men nå er Guds time kommet! Nå sender han en røst for å rope ut med forsterket verdensdekkende kraft for å åpne veien ut av denne meningsløse galskap og inn i den fredens og rettferdighetens verden som snart skal omslutte jorden!

I Jesajas bok er det en profeti for våre dager: "Det er en som roper: Rydd i ørkenen veien for Herren! . . . Oppløft din røst med kraft . . . ! Oppløft den, frykt ikke! si . . . : Se, Herren . . . kommer med velde, og hans arm råder; se, hans lønn er med ham, og hans gjengjeldelse [den engelske King James Version: hans verk — virksomhet] går foran ham" (Jes. 40:3, 9-10).

Den røsten roper nå ut!

Profeten Malakias bekreftet dette: "Se, jeg sender mitt bud, og han skal rydde vei for mitt åsyn; og brått skal han komme til sitt tempel, Herren som I søker, Paktens engel [budbærer] som I stunder etter; se, han kommer, sier Herren, herskarenes Gud" (Mal. 3:1).

Den Elias som kommer

Begge disse profetiene har en todelte anvendelse. Først viser de til døperen Johannes, som forberedte veien for Jesu forkynnergjerning som menneske for over 1900 år siden. Men, som en fortype eller forløper, forutsier de en som skal berede veien før Kristi ANNET KOMME som kongers Konge og hersers Herre for å HERSKE OVER ALLE NASJONER!

Hvis du leser videre fra det første verset, forteller Malakias' profeti, i likhet med Jesajas, om et menneske som budbærer som skal berede veien før Kristi nå nært fo-

restående ANNET komme, denne gang i den høyeste makt og herlighet som Hersker over alle nasjoner!

Forstå dualitetsprinsippet her. Disse profetiene viser til et forbilde og dets oppfyllelse.

Døperen Johannes var en røst som ropte ut i den *fysiske* ødemark i området ved elven Jordan, og beredte veien for Jesu *fysiske* første komme til et *materielt* tempel i Jerusalem, til et *fysisk* Judea. Men dette var en fortype eller forløper for en "oppløftet" røst (meget forsterket av moderne presse, radio og fjernsyn) som roper ut midt i dagens *åndelige* ødemark av religiøs forvirring, en røst som forkynner Kristi nært forestående annet komme som den *åndelige* HERLIGGJORTE Kristus til sitt *åndelige* tempel (menigheten, oppstått til *åndelig* udødelighet) (Ef. 2:21-22).

Jesu kom for over 1900 år siden for å kunngjøre Guds fremtidige Rike. Denne gangen kommer han for å etablere dette Kongeriket. Dette endetidens siste advarende budskap går nå ut over hele verden i forsterket kraft.

Det går ut til nasjonenes konger, keisere, presidenter og statsministere — og til deres innbyggere, på alle jordens kontinenter og nasjoner!

Hvordan kan man i denne tidsalder av religiøs forvirring komme til å kjenne disse tidsaldrenes syv fundamentale mysterier som skjemmer dette verdensomfattende konglomerat av trosretninger?

Hvorfor er folk i Thailand generelt buddhister, folk i Italia, Frankrike og Spania katolikker, og de som lever i araberverdenen, muslimer? Selvfølgelig først og fremst fordi de og folk omkring dem vokste opp og ble undervist i disse trosretningene og automatisk akseptert dem. Å vente at en av dem skulle oppdage SANNHETEN (som var skjult for dem og i strid med det de hadde lært og som helt omgav dem i barndommen og i moden alder), ville nesten være å vente det umulige.

Hvorfor tror folk flest på det de tror på? Det er sannelig ikke mange som stanser opp og ser tilbake på hvordan de kom til å akseptere den trosretning som har tatt bolig i deres sinn.

Sannhetens kilde

Du har antagelig sett bilder av statuen "Tenkeren", en mann som sitter alene, foroverlent, med albuen på knærne og hodet i hendene. Slik sitter han formodentlig i dype tanker, time etter time, dag etter dag — og bare tenker!

Formodentlig fremstiller denne statuen hvordan noen av verdens religioner ble til.

Men "Tenkeren" hadde ikke noe å tenke *ut fra!* Ingen kjensgjerninger å basere sine antagelser på.

Menneskesinnet er ikke utstyrt til å trekke frem sannhet uten å ha noe å bygge denne sannheten på.

Men så ser det da også ut til å være få som *virkelig* tenker!

De fleste aksepterer skjødesløst det de blir lært som barn. Og etter hvert som de blir voksne, aksepterer de det de gjentatte ganger har hørt, lest eller er blitt lært. Uten å stille spørsmål fortsetter de å følge sine egne. De fleste ser det ikke, men de har skjødesløst *antatt* det de trodde uten å stille spørsmål eller få bevis. Likevel vil de forsvare sine overbevisninger med kraft og følelse. Det er blitt en del av menneskenaturen for folk å flyte med strømmen — å følge massen — å tro og handle slik deres omgangskrets gjør.

Dessuten nekter de fleste stivnakket å tro noe de ikke ønsker å tro. Som ordtaket sier: "Forvirr meg ikke med fakta!"

Selv var jeg ikke annerledes. Ut fra meg selv og min egen vilje kunne jeg aldri ha oppdaget disse STORE SANHETER.

Men så kunne da heller aldri Moses ha oppdaget de sannheter han skrev — Bibelens fem første bøker. Det krevde en mirakuløs handling av Gud, i episoden med den brennende tornebusken, for å åpne hans sinn og åpnebare Guds sannheter for ham. Moses søkte ikke Gud. Gud utvalgte og innkalte Moses. Selv da Moses ble konfrontert med Guds egen stemme, protesterte han. Men Guds befaling var uimotståelig, og Moses gav etter.

Århundrer senere ville apostelen Paulus aldri på egen hånd ha fått kjennskap til Guds sannheter, eller åpenbart dem for oss. Han

(Fortsettes side 8)

Dagens barnepass-krise

DET ER nå en tendens verdens over.

Ikke bare i industrialiserte samfunn, men også i utviklingsland som f.eks. øyene i Det karibiske hav, tar et stadig større antall mødre seg arbeide utenfor hjemmet. Statistikken viser at opp til 90 prosent av barna var i barnehage eller hos dagmamma før de var to år.

I Australia, New Zealand og i Latin-Amerika er etterspørselen etter dagpass stor.

I Canada blir mer enn halvparten av barna under 6 år passet av andre enn foreldrene. I Storbritannia er rundt regnet 40 prosent av barna under 5 år satt bort til en eller annen form for dagpass, og i Vest-Tyskland blir mer enn 35 prosent av de under 7 passet av fremmede om dagen.

I USA opplever man nå igjen en sterk økning i barnetallet, men denne gang vender mødrene tilbake til sine utejobber bare noen få måneder etter fødselen. Mer enn halvparten av amerikanske mødre har arbeide utenfor hjemmet, og mødre med barn under 3 år utgjør en betydelig del av denne rekordhøye økningen.

Hvem vil ta seg av disse barna? Og de hundretusener av barn i andre land, hvis fedre og mødre begge slutter seg til arbeidsstyrken?

Kan organiserte institusjoner for dagpass, med konsesjon og/eller finansiell støtte fra det offentlige — firmabetalte eller -subsidierte ordninger — eller private "dagmammaer", virkelig gi løsningen på de forskjellige behov som vår tids familier har? Og hva med barnas behov?

Hvordan påvirker det slike sårbare og påvirkelige små sinner at de blir overlatt til "tanter" i et upersonlig miljø? La oss se nærmere på hvordan et midlere dagpass fungerer, forhåpentligvis med kompetent personell og under hygieniske, velutstyrte forhold. (Det er ikke vår hensikt her å ta med skrekkehistorier

Det er nå en tendens verden over. Både i industri- og utviklingsland tar et stadig større antall mødre arbeide utenfor hjemmet.

om de tragiske, dårlig ledete barnepass-sentrene som aviser og fjernsyn har rapportert om det siste året. Men vi bør heller ikke ignorere disse farene i systemet.)

Småbarn lærer tidlig

Små barn begynner å lære fra fødselen av. Noen eksperter mener små barn oppfatter informasjon selv
(Fortsettes side 20)

7 mysterier

(Fortsatt fra side 6)

“fnyste . . . av trussel og mord mot Herrens disipler” (Apg. 9:1). Men den levende Jesus slo ham blind til jorden, fikk ham til fornuft, instruerte ham både i kunnskap og hva Kristus besluttet han skulle gjøre. I egen person åpenbarte Kristus for ham mange av de sannheter du vil lese om her.

Hvordan kom så jeg til å forstå sannhetens dyrebare kunnskap? Såvisst ikke “på egen hånd”, eller fordi jeg søkte den, eller fordi jeg var et spesielt godt menneske. Men Jesus Kristus slo meg ned på en måte som var helt forskjellig fra apostelen Paulus’ opplevelse, men som ikke desto mindre var smertelig og effektiv.

Slike grunnleggende sannheter blir åpenbaret, ikke tenkt ut i noe menneskesinn. De kommer fra Gud, ikke fra mennesker! Og i alle de tilfeller som er omtalt i Bibelen, var det Gud som tok initiativet!

Moses ble brukt til å skrive Bibelens første fem bøker. Men disse ble ikke skrevet på initiativ av Moses. Gud åpenbarte seg selv i den brennede tornebusken. Selv da protesterte Moses til å begynne med. Han stammet! Han mente han ikke var kvalifisert for oppgaven. Gud sa at han ville gjøre Mose bror Aron til hans talsmann, og fikk Moses til å føye seg.

Jeremias innvendte at han var for ung. Men Gud sa: “Si ikke: jeg er ung! Men til alle dem jeg sender deg til, skal du gå, og alt det jeg byr deg, skal du tale” (Jer. 1:7). Jesaja innvendte at han var en mann med urene lepper, men Gud fikk ham til å akseptere den oppgaven han var tildelt. Jonas forsøkte å slippe unna på et skip, men Gud tvang ham til å avlevere det budskap han var befalt å gi. Peter og Andreas ønsket å være fiskere, men Jesus kalte dem til å oppgi alt og følge ham.

På samme måte ønsket jeg å være reklamemann, men Gud fikk meg inn i den oppgaven han hadde rede for meg gjennom omstendigheter som jeg ikke var herre over.

Jeg gjentar her og nå at dette er sakens kjerne: Initiativet kommer fra Gud. Hans hensikt vil lykkes. Verden er full av religioner som

hadde sin opprinnelse i visse menneskers fantasi, tanker og spekulasjoner. Men de hadde ikke noe sant grunnlag å tenke ut fra. SANNHETEN ÅPENBARES AV GUD!

Men har ikke alle adgang til Bibelens sannheter? Jo, folk går ut fra at kirkesamfunnene lærer det som åpenbares i Bibelen.

Jeg vil derfor gi deg et kort sammendrag av de omstendighetene som Jesus Kristus brukte for så å si å slå meg ned og åpenbare stor-slagne SANNHETER for meg! Bibelske sannheter som kirken ikke tror på eller underviser i!

Oppvåkningen — ærgjerrighetens gnist blir tent

Jeg ble født av alminnelige, men stø og rettskafne foreldre som var født og oppvokst innen kvekernes tro. Mitt stamtre går helt tilbake til Edvard I av England, og en linje går videre bakover til kong David av det gamle Israel. Det har forbauset meg å oppdage dette familietreet og den kjensgjerning at jeg faktisk er av “Davids hus”. Mine forfedre emigrerte fra England til Pennsylvania med William Penn hundre år før USA ble en nasjon.

Fra min tidligste barndom ble jeg oppdratt i kvekertroen, men den religiøse interessen i disse formgivende år var passiv.

Ved 18-årsalderen mistet jeg all interesse for religion, og sluttet å gå i kirke. På denne tiden hadde jeg gjennomgått en intens selv-analyse i forbindelse med en undersøkelse av fag- og yrkesmuligheter for å finne ut hvor jeg hørte hjemme, for å unngå å komme på feil hylle, som ordtaket sier.

Allerede i den alderen hadde jeg oppdaget at folk flest simpelthen var ofre for tilfeldigheter. Få hadde noengang planlagt sitt liv på en fornuftig måte. Mange, eller de fleste, hadde snublet inn i en jobb som tilfeldigvis var ledig. De valgte ikke hvor, i hvilken del av landet eller verden, de ønsket å leve. De var blitt skubbet omkring av tilfeldigheter. De som begynte på videregående skole, valgte den retning eller det yrke som tiltalte dem på det tidspunktet.

Men da jeg enda bare var 16, hadde en arbeidsgiver jeg hadde arbeidet for i sommerferien, ved

hjelp av ros for godt utført arbeid og generell oppmuntring, tent en brennende ærgjerrighetens ild i meg. Ambisjon er ikke bare ønsket om å utrette noe. Det inkluderer også viljen og pågangsmotet til å *betale prisen!*

Denne selv-analysen i 18-årsalderen førte meg inn i reklamebransjen og forretningslivet. Jeg studerte flittig, og arbeidet til langt på natt istedenfor å søke ungdommelige fornøyelser.

Jeg hadde usedvanlig suksess. Jeg arbeidet hårdt, hadde ord på meg for å ha “spisse albuer”. Jeg studerte flittig, og arbeidet for å forbedre meg selv. Alt dette utviklet selvfølgelig stor selvtilitt, som senere skulle bli erstattet av en annen slags tillit — TRO på Kristus.

Jeg valgte stillinger hvor jeg kunne lære, og “solgte meg til mine arbeidsgivere”, idet jeg valgte felter hvor jeg kom i kontakt med menn med suksess.

I 1915 opprettet jeg mitt eget firma som forlagsrepresentant i Chicago, Illinois. Jeg oppnådde å representere de ni ledende banktidsskriftene i USA — tidsskrifter som ble lest av bankenes lederskikt. Jeg gjorde forretninger med generaldirektørene i mange av USAs største industriselskaper i Midt-Vesten. Jeg deltok i delstats- og føderale bankers kongresser, og lærte å kjenne mange av de ledende bankmenn i South LaSalle Street, Chicago og Wall Street i New York. 28 år gammel hadde jeg en inntekt på rundt 375 000 dollar (over 3 millioner kroner) pr. år, målt etter dagens dollarverdi.

Det var på denne tiden, da jeg var på høyden av min forretningskarriere, at Gud begynte å bearbeide meg. Jeg hadde giftet meg bare et par år tidligere.

Det oversette kall

Bare noen få dager etter vårt bryllup, mens vi bodde i Chicago, hadde min kone en så livaktig og imponerende drøm at den overveldet og rystet henne voldsomt. Den var så realistisk at den virket mer som et syn. De to-tre neste dagene virket alt annet uvirkelig — som bak et slør — og bare denne usedvanlige drømmen syntes å være virkelig.

I drømmen gikk hun og jeg over

det store gatekrysset der Broadway krysser Sheridan Road, bare et kvartal unna der vi bodde. Plutselig kom det et ærefryktinngytende syn på himmelen over oss. Det var et blendende skue. Himmelen var fylt av en gigantisk kompakt masse av strålende stjerner, som var formet som et veldig banner. Stjernene begynte å skjelve og gli fra hverandre, for til slutt å forsvinne. I drømmen gjorde hun meg oppmerksom på stjernene idet de forsvant, da en annen veldig gruppe av glimtende stjerner kom til syne, for så å skjelve, skille lag og forsvinne som den første gruppen.

Mens hun og jeg, i drømmen hennes, så opp på stjernene der de forsvant, kom plutselig tre store, hvite fugler til syne på himmelen mellom oss og de forsvinnende stjernene. Disse store hvite fuglene fløy rett mot oss. Etterhvert som de kom nærmere, oppdaget hun at det var engler.

“Deretter,” skrev min kone et par dager etter drømmen i et brev til min mor, som jeg nylig fant igjen blant noen gamle familiebilder, “gikk det opp for meg at Kristus var på vei, og jeg kunne bare gråte av glede. Så tenkte jeg plutselig på Herbert og ble heller bekymret.”

Hun visste at jeg hadde vist svært liten interesse for religion, selv om vi et par ganger hadde gått til gudstjeneste i en kirke på hjørnet like ved.

Så virket det som om Kristus kom til syne mellom disse englene i drømmen, og at han “skilte lag med dem og dalte ned og stod like foran oss. Først var jeg litt tvilende og redd for hvordan han ville ta imot oss, for jeg var klar over at vi hadde forsømt våre bibelstudier og var for interessert i andre ting enn det Kristus var interessert i. Men da vi gikk frem til ham, la han sine armer rundt oss begge, og vi var så glade! Jeg trodde folk over hele verden hadde sett ham komme, for så langt øyet rakk strømmet folk ut i gatene ved dette brede gatekrysset. Noen var glade, mens andre var redde.

Så virket det som om Kristus hadde forvandlet seg til en engel. Først ble jeg fryktelig skuffet, inn-til han sa at det ikke var lenge før Kristus virkelig ville komme.”

På den tid hadde vi gått relativt ofte på kino. Hun spurte engelen om dette var galt. Han svarte at Kristus hadde viktig arbeide for oss for å forberede hans gjenkomst — det ville ikke bli noen tid til overs for kino. (Dette var i stumfilmens dager.) Så virket det som om engelen og hele skuet forsvant, og hun våknet, skjelvende og forundret!

Neste morgen fortalte hun drømmen til meg. Jeg ble forlegen. Jeg ønsket ikke å tenke på det, og likevel var jeg redd for fullstendig å avfeie den. Jeg tenkte ut en logisk måte å komme unna det på selv, og likevel få en løsning.

“Ta og fortell drømmen til presten i kirken på hjørnet,” foreslo jeg, “og spør ham om den har noen dypere mening.”

Med det greide jeg å glemme hele saken.

La meg her innskyte at i omtrent 99,999 tilfeller av hundre, når folk idag tror Gud taler til dem i en drøm eller et syn, da er det ren innbildning, eller en eller annen form for selvsuggesjon, eller at de narrer seg selv. Men hvis dette var et syn fra Gud, da prøvde jeg som Jonas å løpe min vei.

Men senere, da Gud fant det for godt, tok han meg opp til behandling på en helt utvetydig måte, slik han også hadde gjort med Moses, Jesaja, Jeremias, Jonas, Peter og apostelen Paulus.

Forretningen smuldrer bort

Så kom den ødeleggende lyndepresjonen i 1920. Den ble ikke langvarig, men var katastrofal for det året. Mine store reklameinntekter kom fra produsentene av landbrukstraktorer og -redskaper, og andre produktfelter, snarere enn fra storbybanker. Alle mine stor-klienter, selskaper som Goodyear Tire & Rubber, J.I. Case, Moline Plow, John Deere and Company, Emerson-Brantingham og Dalton Adding Machine, kom på kreditor-enes hender ved bobestyrere. En landskjent generaldirektør jeg kjente, begikk selvmord. Uforskyldt fra min side ble forretningen min revet vekk under meg av krefter som lå utenfor min kontroll.

Fra Portland, Oregon, som jeg og min familie hadde flyttet til, opprettet jeg et reklamebyrå for vaskeriinnehavere. Vaskeriin-

dustrien hadde den 11. største omsetning i USA, men var likevel den mest tilbakeliggende. Jeg slo meg sammen med en rasjonaliserings-ekspert, etter min mening den fremste i landet på sitt felt. Jeg tok bare klienter som lot oss effektivisere forretningen deres — både når det gjaldt kvaliteten av vaskeritjenestene og i forretningsmetoder, som jeg hadde overoppsyn med. Jeg måtte være i stand til å gi løfter i annonsene som mine klienter kunne oppfylle.

Men i 1926 solgte et føderalt reklamebyrå med sete i øst en reklamepakke til vaskeriinnehaverens nasjonalforening som gikk ut på å plassere store annonser i de føderale kvinnetidsskriftene. Foreningen hadde makt til å forplikte hvert medlem til å bidra til denne annonseringen tilsvarende 85 prosent av de reklameutgifter hvert vaskeri hadde råd til. Jeg visste intet om dette før avtalen var inngått. Jeg hadde fordoblet og tredoblet omsetningen til hver av klientene mine. Forretningen min vokste. Igjen ble en meget vellykket forretning revet vekk under meg av årsaker som jeg ikke var herre over.

Men det var en grunn — det var Gud som tok bort reklamearbeidet mitt.

To urovekkende utfordringer

Da, høst 1926, i en alder av 34 år, virket det som om taket hadde falt sammen og jeg var knust! Jeg ble angrepet av to meget urovekkende utfordringer.

Etter ni års lykkelig ekteskap begynte min kone å helligholde syvendedagssabbaten istedenfor søndag!

Jeg ble forferdet! Jeg ble sint. For meg var dette religiøs fanatisme! Hva ville mine forretningsforbindelser si? Men hun hevdet at

Hva menes egentlig med frelse?

Er du klar over at ikke én av hundre vet hva frelse er, hvordan den kan oppnås, eller når man mottar den? Vær ikke for sikker på at du gjør det! Vårt gratis hefte, som nå foreligger på norsk, **Hva menes egentlig med FRELSE?** gjør sannheten en gang for alle så klar at du virkelig vil forstå den!

hun hadde funnet denne læren i Bibelen.

Alle motargumentene stod straks klart for meg. De var til ingen nytte.

“Men Bibelen sier du skal helligholde søndagen!” innvendte jeg.

“Kan du vise meg det i Bibelen?” spurte hun.

“Nei,” svarte jeg. “Jeg vet ikke så mye om Bibelen. Mine interesser og studier har dreiet seg om forretning. Men alle disse kirkesamfunnene kan ikke ta feil — de henter sin tro fra Bibelen, og de helligholder alle søndag.”

“Hvis du kan vise meg hvor i Bibelen det står at vi skal helligholde søndagen, da skal jeg vende tilbake til den,” sa hun, og smilte oppriktig — men for meg var det irriterende.

Det var ingen måte å unngå denne utfordringen på. Mitt ekte-skap var avhengig av det!

Samtidig slengte en svigerinne, som var nygift og fersk fra college, en annen ydmykende utfordring til meg.

“Herbert Armstrong,” sa hun anklagende og med forakt, “du er rett og slett *uvitende!* Enhver med den ringeste utdannelse *vet* at menneskelivet er et produkt av evolusjon.”

Jeg var stolt. Jeg hadde ikke for-sømt studier og utdannelse. Jeg mente jeg kjente trekkene i utviklingslæren, og jeg trodde ikke på den. Men nå måtte jeg innrømme at jeg aldri hadde gjennomført noe dyptgående studium av nettopp det spørsmålet.

Denne utfordringen var ydmykende, slik den fulgte like etter min kones “fanatisme”. Dette dobbelte støt mot min forfengelighet traff meg like etter at min forretning var blitt ødelagt for annen gang. Virkningen var helt nedslående. Den var til det ytterste frustrerende. Ikke desto mindre var jeg fast bestemt på å bevise at både min kone og min svigerinne tok feil.

Denne dobbelte utfordringen drev meg til et målbevisst granskningsarbeide nesten døgnet rundt. Dette intense studiet fortsatte i seks måneder før jeg fant svaret og beviset på det. Likevel har studiet fortsatt like til denne dag.

Begge utfordringene fokuserte

på et felles utgangspunkt — skapelsesberetningen i Bibelen og spørsmålet om opprinnelser — skjønt det var bare begynnelsen.

Disse utfordringene kom på et tidspunkt i mitt liv da jeg hadde rikelig tid. Jeg kastet meg med intens konsentrasjon inn i studiet.

Gransking av Bibelen og Darwin

Jeg begynte ikke granskningen i skapelsesberetningen. Først satte jeg meg grundig inn i verkene til Darwin, Lyell, Haeckel, Huxley, Spencer, Vogt, Chamberlin og More, og til og med inn i de tidlige verkene av Lamarck og hans teori om “bruk og misbruk”, som gikk forut for Darwins hypotese om “de mest skikkedes overlevelse”.

Disse skriftene virket fra først av overbevisende. (Det er de nødvendigvis, siden de har vunnet praktisk talt universell anerkjennelse i den høyere undervisnings verden.) Jeg forsto godt hvordan skolevesenet var blitt fanget i evolusjonsidéens grep.

Utvikling er ateistens forsøk på å forklare tilstedeværelsen av et skaperverk uten en forutgående eksistens av en intelligent Skaper.

Dette første stadium av min gransking rystet grovt min tro på Guds eksistens. Det fikk meg til å innse at jeg hadde antatt at Gud var virkelig, fordi jeg fra barnsben hadde hørt om det, og derfor hadde antatt det. En tid var det som om hodet mitt svevet. Var alt det jeg alltid hadde trodd, når alt kom til alt tross alt bare myter og feiltagelser? Nå var jeg fast bestemt på å lære SANNHETEN å kjenne! Mitt sinn var i ferd med å bli rensket for alle idéer og trosoppfatninger som jeg tidligere hadde tatt for gitt.

Av alle dem som skrev om evolusjon var det bare dr. More som påpekte mange av uoverensstemmelsene i teorien. Likevel gikk også han generelt med på teorien.

Men nå måtte jeg først av alt bevise eller motbevise Guds eksistens. Det var ikke noe flyktig eller overfladisk studium. Jeg fortsatte denne granskningen som om mitt liv avhang av det — noe det faktisk også gjorde, så vel som mitt ekte-skap. Jeg studerte også bøker fra den andre siden av spørsmålet.

La det være nok å nevne at jeg fant ugjendrivelige BEVIS på at

Gud Skaper eksisterer, og jeg fant positive bevis på at evolusjonsteorien var gal, og det på tross av den overveldende fylking av hjernevaskede sinn fra skoler og universitet. Jeg hadde den tilfredsstillende å få en dr. philos som var helt gjennomtrukket av utviklingslærens tanker, og som hadde tilbragt mange år i vitenskapelig arbeid ved Chicago-universitetet og universitetet i Columbia, til å innrømme at jeg helt hadde hugget ned evolusjonstreets stamme. Men i likhet med dr. More var hun blitt så grundig hjernevasket om evolusjon at hun var nødt til å fortsette med det som hun hadde innrømmet BEVISELIG var falsk.

Jeg hadde også fornøyelsen av å få min svigerinne til å “ete hvert ord” som brennemerket meg som “uvitende”. Hvilket alt sammen var ren og skjær forfengelighet for min del, noe jeg ennå ikke hadde fått ryddet ut.

Jeg hadde bevist at DEN STORE MAJESTETISKE GUD eksisterte! Men min kones utfordring plaget meg fremdeles. Allerede under granskningen av evolusjonen hadde jeg studert skapelsesberetningen.

Jeg visste at hver av verdensreligionene hadde sine egne hellige skrifter. Straks jeg hadde bevist Guds eksistens, hadde jeg ment å følge opp med et sammenlignende religionsstudium, for å se om noen slike hellige skrifter viste seg å være autoritative. Gjennom hvilke av disse — om noen — talte Gud til menneskeheten?

Siden jeg i alle fall måtte studere spørsmålet om sabbaten, og allerede hadde fordypet meg i skapelsesberetningen, bestemte jeg meg for å fortsette studiet i Bibelen.

En læresetning ad gangen

Jeg støtte tidlig på Romerbrevet 6:23: “Den lønn som synden gir, er døden...” Jeg stanset forbauset. “Lønn” er det man får betalt for det man har gjort. Her stirret jeg på en erklæring som sto i direkte strid med det jeg hadde lært på søndagsskolen (før jeg var 18 år).

“Men hvordan kan det henge sammen?” utbrøt jeg. “I kirken lærte jeg at syndens lønn er EVIG LIV i et evig brennende helvete.”

Jeg fikk et nytt sjokk da jeg leste siste del av verset: “men Guds nå-

degave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre."

"Men," spurte jeg desillusjonert, "jeg trodde jeg allerede hadde evig liv. Jeg er, eller har, en udødelig sjel. Hvorfor skulle jeg trenge å få den som en gave?"

Jeg studerte ordet *sjel* ved hjelp av en bibelkonkordans. To ganger fant jeg uttrykket: "Den sjel som synder, den skal dø" (Esek. 18:4, 20; d.overs.).

Da husket jeg at jeg hadde lest i 1. Mosebok 2 hvordan Gud hadde sagt til de første mennesker, som var sjeler: "Men treet til kunnskap om godt og ondt, det må du ikke ete av; for på den dag du eter av det, skal du *visselig dø*."

I 1. Mos. 2:7 leste jeg hvordan Gud dannet mennesket av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket (muld — materie) "ble til en levende sjel". Dette slo tydelig fast at en sjel er fysisk — dannet av materie. Jeg fant at det engelske ordet for *sjel* er oversatt fra det hebraiske *næfæsj*, og at fugler, fisk og dyr — alle sammen — blir kalt *næfæsj* i 1. Mosebok 1, slik Moses ble inspirert til å skrive det.

Dernest kom jeg tilfeldigvis til å lese der Jesus sier: "Og dog er ingen steget opp til himmelen uten han som er steget ned fra himmelen, Menneskesønnen" (Joh. 3:13). Jeg gransket videre læren om himmel og helvete. Jeg så der den inspirerte Peter, den dagen han mottok Den Hellige Ånd, sa: "For David fór ikke opp til himmelen..." (Apg. 2:34).

I dette grundige studiet av Bibelen hadde jeg alle bibelske hjelpemidler — konkordanser, gresk-engelske og hebraisk-engelske ordbøker, kommentarer, Bibelleksika og andre religionsleksika. De siste tre av disse oppdaget jeg var verker til lærde, men kjødeligsnede hjerner. Når det gjelder historiske fakta og saker av materiell og fysisk natur, er de til hjelp under granskningsarbeidet, men for Guds åpenbaring av åndelig kunnskap fant jeg dem til liten nytte.

For tvilsomme skriftsteder brukte jeg Det gamle testamente på hebraisk og Det nye testamente på gresk med ordbøker. Og jeg brukte oversettelser og versjoner som til da var utgitt på engelsk.

Min opplevelse helt spesiell

Mitt granskningsarbeide var totalt forskjellig fra måten studenter ved et teologisk fakultet arbeider på. De absorberer det de blir lært fra sine trossamfunns doktriner. Ut-dannelsen blitt et spørsmål om hukommelsestrening. Det blir forventet at barnet såvel som den voksne student skal akseptere og huske det de blir innprentet.

For eksempel ble et av mine barnebarn i grunnskolen en gang spurt av læreren: "Hvem oppdaget Amerika?"

"Indianerne," svarte barnebarnet mitt omgående. Læreren ble forbløffet.

"Nei, Larry, vet du ikke at det var Columbus som oppdaget Amerika?"

"Nei, frøken, indianerne var her allerede og kunne hilse Columbus velkommen da han omsider kom."

Gutten fikk dårligste karakter for svaret, og ble strengt instruert om alltid å huske at pensum sier at Columbus oppdaget Amerika!

En elev eller en student ved gymnasiet eller universitetet får karakter etter i hvilken grad han husker og godtar det han blir lært av læreboken, læreren, foreleseren eller professoren.

For det første utkast til *Den Enkle Sannhet*, som jeg laget i 1927 — syv år før bladet faktisk kom ut — fikk jeg en kunstner til å tegne et bilde av et klasseværelse med barna sittende ved pultene, hver med en trakt stukket inn i hodet. Læreren helte ferdiglageret propaganda inn i hvert barns hode fra en mugge.

En student som er innskrevet ved et metodistseminar, får inn i hodet sitt metodistenes lære. En student som studerer ved et katolsk seminar, undervises i romersk-katolsk lære. En student ved et presbyteriansk seminar får presbyteriansk lære. En historiestudent i Tyskland læres en versjon av 1. og 2. verdenskrig, mens en historiestudent i USA får undervisning i en helt annen versjon.

Men jeg var spesielt blitt kalt av den levende Gud. Jeg forsøkte å bevise det motsatte at det jeg klart og tydelig så at *Bibelen lærer!* Kristus lærte meg det jeg ikke ønsket å tro, men som han viste meg var SANT!

Jesus Kristus er Guds Ord som *person*. Han underviste personlig de opprinnelige 12 apostler og apostelen Paulus. Bibelen er i dag det *samme* Guds Ord *på trykk!* Slik var det den samme Jesus Kristus som både underviste de opprinnelige apostlene fra år 27 og meg selv 1900 år senere, fra år 1927.

Og la meg her tilføye at mitt studium av Guds åpenbarte sannhet aldri har ophørt. Senere brukte Kristus meg til å grunnlegge tre allmennfaglige høyskoler, deriblant ett i England. Gjennom uavbrutt studium, undervisning og i samarbeid med åndeligsinnede fakultetsmedlemmer i teologiske kurs er mitt sinn forblitt åpent. Og kunnskapen om Guds åpenbarte sannhet har økt.

Men under de første seks måneders intensive studium gjennomgikk jeg en *AV-lærings*prosess, hvor jeg oppdaget at kirkesamfunnens lære var det diamentralt motsatte av Bibelens SANNHET!

Må "ta i meg" hvert ord

Dette er ikke stedet for en lengre, detaljert beretning om mitt intensive bibelstudium og min omvendelse. Jeg hadde vært fast bestemt på å bevise til *min* tilfredsstillelse at "alle disse kirkesamfunnene kan ikke ta feil, for deres lære kommer fra Bibelen!" Det viktige her er det enkle faktum at jeg fant ugjendrivelig bevis på Bibelens guddommelige inspirasjon og høyeste AUTORITET, slik den opprinnelig ble skrevet, som Guds åpenbarte Ord. Selv de såkalte selvmotigelser i Bibelen forsvant ved et fordomsfritt studium.

Det vanskeligste for noe menneske er å innrømme at man har tatt feil. Det var ikke lettere for meg enn for andre. Men gjennom omstendighetene hadde Gud ført meg til det punkt hvor jeg var blitt villig.

Har vi hele Bibelen?

Bibelen består av 66 inspirerte bøker. Men noen bibler har syv bøker til som kalles "Apokryfene". Ble disse tilføyede bøkene inspirert av Gud? Har Bibelen hatt bøker som nå er gått tapt? Vårt gratis særtrykk **HAR VI HELE BIBELEN** gir det klare svaret.

Til min store sorg og ergrelse ble jeg nødt til ta i meg hvert ord jeg hadde sagt vedrørende min kones antatte "fanatisme". Det var ikke det jeg ØNSKET å tro DA! Men på det tidspunktet hadde jeg hatt en kraftig medfart. Jeg var nødt til å akseptere den BEVISTE sannhet, i motsetning til det jeg helst ville tro.

Det var ydmykende å måtte innrømme at min kone hadde hatt rett, og at jeg hadde tatt feil i den alvorligste diskusjon vi noensinne hadde hatt mellom oss.

Desillusjon

Men til min største forbauselse og skuffelse fant jeg at mange av kirkenes populære læresetninger og skikker *ikke* bygde på Bibelen. Som historiegransking hadde vist, hadde de sin opprinnelse i hedenskapen. Tallrike bibelprofetier forutsa det. Den forbausende, utrolige SANNHET er at kilden for disse populære trossetninger og den kirkepraksis som den bekjennende kristenhet følger, i det store og hele var hedenskap, mennesketanker og skikker, *IKKE Bibelen!*

Først hadde jeg tvilt på, og deretter søkt og funnet BEVIS på, at Gud eksisterer — at Bibelen bokstavelig talt er hans guddommelig inspirerte åpenbaring og instruksjonsbok til menneskeheten. Jeg hadde lært at ens Gud er det man adlyder. Ordet *Herre* betyr MES-TER — en man *adlyder!* Jeg hadde oppdaget at de fleste adlyder falske guder, og gjør opprør mot den ene sanne Skaper som er universets aller høyeste Hersker.

Diskusjonen gjaldt spørsmålet om lydighet mot Gud.

Da jeg fikk mine øyne åpnet for sannheten, kom jeg til et veiskille i livet mitt. Å akseptere den betydde at jeg måtte gjøre felles sak med en klasse ydmyke og enkle mennesker som jeg hadde kommet til å betrakte som mindreverdige. Det betydde å bli avskåret fra denne verdens overordnede, mektige og velstående, som jeg hadde strebet mot. Det betydde FORFENGELIGHETENS endelige sammenbrudd. Det betydde en fullstendig *livsforvandling!*

En kamp på liv og død

Det betydde virkelig OMVENDELSE,

for nå innså jeg at jeg stadig hadde brutt Guds lov. Jeg hadde gjort opprør mot Gud. Omvendelse betydde at jeg måtte snu og gå GUDS VEI — hans BIBELS VEI — leve etter hvert ord i Bibelen istedenfor i takt med samfunnet og etter kjødets og forfengelighe- tens begjær.

Det var spørsmål om hvilken vei jeg ville vandre for resten av livet. Ja, jeg hadde så sannelig nådd veiskillet!

Men jeg var blitt slått ned. Det hadde Gud sørget for — selv om jeg ikke forsto det da. Gjentatte motganger i forretningslivet, fiasko etter fiasko, hadde ødelagt min selvillit. Jeg var nedbrutt i ånden. SELVET i meg ønsket ikke å dø. Det ønsket å prøve å reise seg fra vanærende nederlag og atter vandre forfengelighe- tens og denne verdens populære vei.

Jeg hadde vært en del av denne verden. Dengang var jeg ikke klar over at dette ikke var Guds verden, men Satans. Jeg kom til å innse at det å akseptere Guds sannhet betydde å bli kalt ut av denne verden — forsake denne verden og dens veier, og til og med i stor grad mine venner og forbindelser i denne verden. Å oppgi denne verden med dens veier, interesser og forlystelser var som å dø. Og jeg ønsket ikke å dø. Jeg antar at en av største prøvelser som alle de som Gud kaller blir stående overfor, er å oppgi denne verden og det å være en del av den. Men nå visste jeg at *den* veien var GAL! Jeg visste at dens endelige straff var DØDEN. Men jeg ville ikke dø *nå!*

Det var virkelig en kamp for livet — en kamp på liv og død. Til sist tapte jeg det slaget, slik jeg hadde tapt alle verdslige slag de senere årene.

I en siste fortvilelse kastet jeg meg ned for hans nåde. Hvis han kunne bruke mitt liv, ville jeg gi *ham* det — ikke i et fysisk selvmord, men som et *levende* offer, som han kunne bruke slik han ville. Det var ikke lenger noe verd for meg. Jeg betraktet meg bare som et stykke verdiløst menneskevrak som ikke engang var verd å kastes på skraphaugen.

Jesus Kristus hadde kjøpt og betalt for mitt liv ved sin død. Det *tilhørte* faktisk ham, og nå fortalte

jeg ham at han kunne ha det!

Fra da av var dette mitt nedbrutte elendige liv GUDS. Jeg så ikke hvordan det kunne være noe verd for ham. Men det var hans til å bruke som sitt redskap hvis han mente han kunne bruke det.

GLEDE i nederlag

Denne overgivelsen til Gud — denne OMVENDELSEN — denne OPPGIVELSEN av verden, av venner og forbindelser og av alt — var den bitreste pillen jeg noengang har svelget. Likevel var den den *eneste* medisinen i hele mitt liv som noengang hadde ført til helbredelse!

For jeg begynte faktisk å innse at jeg fant en ubeskrivelig glede i dette totale nederlag. Jeg hadde faktisk funnet glede i studiet av Bibelen — i å oppdage nye sannheter som tidligere hadde vært skjult for meg. Og i å overgi meg til Gud i fullstendig omvendelse fant jeg utsigelig glede i å ta imot Jesus Kristus som min personlige frelser og min nåværende Yppersteprest.

Jeg begynte å se alt i et nytt og anderledes lys. Hvorfor hadde det vært slik en vanskelig og smertefull opplevelse å overgi meg til min Skaper og min Gud? Hvorfor var det smertefullt å overgi meg til å adlyde Guds vilje? *Hvorfor?* Nå fikk jeg et nytt syn på livet.

På en eller annen måte begynte jeg å innse at en NYTT fellesskap og vennskap var kommet inn i mitt liv. Jeg begynte å bli meg bevisst en kontakt og et fellesskap med Kristus og med Gud Fader.

Når jeg leste og studerte Bibelen, talte Gud til meg, og nå elsket jeg å lytte! Jeg begynte å be, og visste at i bønnen snakket jeg med Gud. Jeg var ennå ikke særlig godt kjent med Gud. Men man blir bedre kjent med hverandre ved stadig kontakt og vedvarende samtale.

En læresentning ad gangen

Derfor fortsatte jeg å studere Bibelen. Jeg begynte å skrive i artikkelform det jeg lærte. Jeg regnet ikke dengang med at disse artiklene noengang ville bli utgitt. Jeg skrev dem for min egen tilfredsstillelse. Det var en måte å lære mere av studiet på.

Og nå kan jeg si med apostelen
(*Fortsettes side 29*)

Hva er ekte suksess?

av John Ross Schröder

Bøker om hvordan man kan gjøre suksess er tilbake på bestselgerlistene. Men oppnår folk virkelige ekte suksess?

Kast et blikk på noen av de nye titlene som nå finnes hos din bokhandler. *Sørg for å få din del, Hvordan vinne med lureri og bløff, Hvordan skaffe seg et forsprang ved psykisk å beseire sjefen og kollegene.*

Det er pinlig! Man skulle tro at forleggere ville skamme seg over slike freidige titler. Men de er i hvert fall ærlige.

Den rendyrkede jakten etter materielle goder blir nesten som en besettelse hos mange. Enkeltmenn er oppsatt på "få sin del" mens mulighetene for det er tilstede. Million-jakten er igang.

Men er denne typen suksess den beste for mennesker? Vil den bringe virkelig glede?

Oftest ser man på suksess som det å bygge opp et vellykket rykte, samle seg rikdom, eller utøve makt over andre. Er ikke suksess noe mer enn å klatre over andre på din vei mot toppen?

En tur til Øst-Texas

En sommer for over 30 år siden tok en middelaldrende mann en lang biltur fra Pasadena i California til Øst-Texas. Hans kone og yngste sønn var med ham på turen.

Mens han satt time etter time i bilen, begynte denne mannen å tenke på alle de fremgangsrike

menn han hadde kjent da han var i 20- og begynnelsen av 30-årene. Han hadde nemlig hatt usedvanlig fremgang i sin ungdom. Gjennom sitt reklamefirma hadde han kommet i stadig kontakt med de store og nestenstore i denne verden.

Ved ettertanke og uforstyrret konsentrasjon i bilen, innså han at alt tatt i betraktning hadde selv disse store menn ikke oppnådd virkelig suksess. Jo, de hadde alle høstet materiell gevinst. Deres personlige bankkonti bugnet av penger. De hadde benyttet noen av de riktige prinsippene for suksess.

Men de kjente ikke de ekte verdiene. De manglet veiledning og hjelp fra den store Gud. De hadde aldri det ene, riktige målet her i livet.

Denne lange bilturen fra California til Texas frembragte en helt ny dimensjon i spørsmålet om suksess. Uforstyrret konsentrasjon krystalliserte denne mannens tanker om de såkalte suksessfulle menneskene i denne verden. Hva hadde de alle gjort for å oppnå materiell suksess? Hvilke riktige prinsipper hadde de fulgt? Hvilket stort, altoverskyggende prinsipp hadde de alle som en oversett?

De syv lover for suksess

Etterhvert begynte de syv lover for suksess å stå klart for denne mannen. Gradvis, skritt for skritt, begynte et klart bilde av de ekte prinsippene for suksess å ta form.

Hvem han var? Han var tilfeldigvis sjefredaktøren i *Den Enkle Sann-*

het — Herbert W. Armstrong. I sitt 94. år kan han nå glede seg over større ekte suksess enn noengang tidligere i sitt lange liv. Hans store hemmelighet er å praktisere hva han har kalt "gi-prinsippet" i livet — i motsetning til en totalt motsatt livsfilosofi som han har kalt "ta-prinsippet".

Husker du boktitlene som ble sitert i begynnelsen av denne artikkelen? De dreier seg alle om denne selviske "ta"-livsstilen. All midlertidig materiell suksess man skaffer seg ved å følge rådene i disse og lignende bøker, vil i det lange løp vise seg å være tomme skall. Verdiene er falske. Livsfilosofien er gal.

Men å forstå ekte suksess er mer enn å oppdage det ene store prinsippet som betegner "gi"-livsstilen. Mennesker trenger mer detaljerte instruksjoner. Begge de to største prinsippene om riktig oppførsel — *elsk Gud først, og din neste som deg selv* — er tross alt omtentksomt forklart i ti nøyaktige bud.

Det samme gjelder for suksess. Det ene store prinsipp for å få suksess er delt opp i syv særlige lover. Mr. Armstrong har utgitt et tiltalende hefte som tar for seg disse syv lovene for suksess. Han har beskrevet dem i detalj. Han har forklart hva ekte suksess er, og hvordan man kan oppnå det.

Det er utvilsomt sant at du kan dra nytte av å lese enkelte av de bedre bøkene om suksess som er tilgjengelige hos bokhandlerne. Men selv de beste blant disse må du betale for, og ingen av dem vil gi deg den helt vesentlige oversikten om suksess.

Mr. Armstrongs hefte, som har den dekkende tittelen *De syv lover for suksess*, er helt gratis og blir tilsendt fullstendig kostnadsfritt.

Ditt eksemplar er allerede reservert for deg hos oss. Du behøver bare å finne frem penn og papir og skrive til oss for å få det.

Ikke utsett det! Finn ut hva ekte suksess virkelig er — og hvordan du kan oppnå det. □

“Freds vei kjenn

Rundt hele denne krigsherjede planet er tusener av barn direkte involvert i krig, eller de får trening i krigskunst. Deres ungdommelige entusiasme blir villig kanalisert i soldatens yrke.

Jublende palestinsk ungdom (over) i Tripoli i Libanon feirer en seier. Vil deres verden bli en verden bestående av den ene kampen på liv og død etter den annen? Eller vil de få oppleve den fred og fremgang som menneskeheten lengter etter?

Noen ungdommer deltar direkte i fremste linje, slik som denne unge iranske *baseej* med sitt automatvåpen på den irakske fronten nær Desful i Iran (innskutt til venstre på s. 16). For andre er frontlinjene mindre tydelig, som i Londonderry i Nord-Irland, hvor en stenkastende ungdom lar sitt raseri gå ut over sikkerhetsstyrker under et opprør (s. 16-17).

Det å lære krigens vei er imidlertid ikke begrenset til barn i verdens krigsherjede områder. I USA får tusener av ungdommer militærtrening i “Junior Reserve Officer Training Corp”-programmer (JROTC), som blir
Fortsettes side 17

Hvilket paradoks! Vi håper og drømmer om at våre barn skal få nytte et liv uten savn, et liv i overflod og fred.

Likevel ser vi i mange steder av verden at barn, ofte mindre enn de våpnene de bærer, blir opplært til revolusjon, kontra-revolusjon og krig.

Tvunget til å legge barndommens uskyld til side, blir de oppslukt i et hav av voksent hat for å lære å drepe eller å bli drept for et mål de ikke helt begriper, i en verden som blir stadig mer fiendtlig innstilt til selve deres eksistens.

Hvorfor dette paradokset? Hvorfor drømmer og håper voksne om fred, men fører likevel krig?

Barnekrigere

Tusenvis av barn verden rundt er blitt presset inn i militære eller halvmilitære organisasjoner for å fylle en reell eller innbildt mannskapsmangel. Mange melder seg frivillig i en rus av patriotisme. Andre gir etter for press fra foreldrene eller for regelrett tvang.

De dødbringene våpnene de bærer gjør dem plutselig til en styrkefaktor man må regne med. Og ungdommens heroiske fantasier

er lette å utnytte for dem som påstår at de kjemper til fordel for de kommende generasjoner.

Ungdommens evne til å lære gjør dem ettertraktet som det mest føyelige soldat-materialet. Villig utfører de selv de farligste eller avskyelige ordrene. Ofte mindre redde, for de har ikke levd lenge nok til å frykte døden.

For mange av disse barna blir fremtiden en drepende kule, en dødelig bombe eller et liv splintret av en landmine.

Et globalt problem

Ifølge et overslag har Iran mobilisert omtrent 60 000 *baseej*, eller guttesoldater, som er under vernepliktsalderen på 18 år. Noen av de unge islamske krigerne er bare 10 år gamle.

Ayatollah Khomeini sier: “De rømmer fra sine foreldre for å bli martyrer. Og foreldre blir stolte når deres barn når martyrdommen. Selv foreldre med fem barn som ble martyrer, beklager at de ikke har flere som kan sendes til fronten.”

Disse unge iranske guttene — selve nasjonens fremtid — får bare den aller nødvendigeste grunnopplæring i tillegg til mengder med indoktrinering før de blir sendt til den irakske fronten. Der dør de i hundrevis når de kaster seg mot

er de ikke”

irakske befestninger, stridsvogner og minefelt for å rydde veien for voksne soldater som er mer “verdifulle” i krigsinnsatsen.

I Nord-Irland er situasjonen annerledes. Der er det ingen massive frontlinjer, men kamplinjene er trukket opp, og barna blir ofre for den eldre generasjonens raseri.

Det inngrodde hatet hjemme smitter over til gatene, hvor ungdommer regelmessig kommer opp i voldsomheter med motstridende religiøse eller politiske grupper eller med sikkerhetsstyrkene.

I løpet av de 15 år med “uroligheter” i Nord-Irland er mange ungdommer blitt drept eller forkrøplet av gummikuler fra våpen som engstelige medlemmer i den britiske sikkerhetsstyrken har avfyrt.

På tross av at man kjenner faren ved å konfrontere sikkerhetsstyrkene i Belfast og andre steder, blir barn til tider plassert først i begravelsesfølger og protest-demonstrasjoner.

I Pol Pots Kampuchea utførte unge kommunistiske Røde Khmersoldater umenneskelige grusomheter både mot barn og voksne.

I El Salvador kjemper skarer av ungdom i rekkene blant de regjeringsfiendtlige styrkene. Deres geriljakrigføring har gjort dem til en betydelig militær styrkefaktor i

enkelte områder av det krigsherjede landet.

På det afrikanske kontinentet utgjør også unge rekrutter store deler av forskjellige regjeringsfiendlige frigjøringshærer.

Bruken av barn i krig er selvfølgelig ikke ny. Allierte soldater møtte hundrevis av tyske ungdommer på begge fronter under 2. verdenskrig, da det desperate Naziherreveldet raknet.

Lenger tilbake, i det katolske Europas historie, finner vi det utrolig tragiske barnekorstoget i år 1212. To gutter i tenårene, en i Frankrike og en i Tyskland, samlet to armeer av ungdommer som skulle gjenerobre Det hellige land. De trodde at manglende kristen dyd hos de voksne korsfarerne var årsaken til de tidligere fiaskoer. Den tyske gruppen kom ikke lenger enn til Genova i Italia. Den ulykksalige franske gruppen ble til slutt solgt som slaver i Egypt av skruppelløse kjøpmenn som hadde lovet dem båt-plass til Palestina.

Både tidligere og nåværende tragedier med ungdom som blir frarøvet sin barndom, gjør både meningen med barndommen og hele livet til spott.

Hvorfor skjer det?

Menneskeheten behøver bare gå til følgende avsløring for å finne årsaka-

ken til dagens ulykkelige forhold: “Deres munn er full av forbannelse og bitterhet. Deres føtter er snare til å utøse blod; ødeleggelse og usælnhet er det på deres veier, og *freds vei kjenner de ikke*” (Rom. 3:14-17).

De har aldri lært hvordan de skal leve fredens vei med sin neste. Da Gud skapte mennesket til å gå gjennom barndommens opplevelser, mente han ikke at barna skulle opplæres til revolusjon og krig. Men lykkeligvis er den verden som Gud snart skal opprette på denne planeten, en verden full av opplæring i fred og glede. “Og alle dine barn skal være lært av Herren, og dine barns *fred* skal være stor. Ved rettferdighet skal du bli grunnfestet; vær langt fra angst, for du skal intet ha å frykte, og fra redsel, for den skal ikke komme nær til deg!” (Jes. 54:13-14.)

Først når Guds styre blir gjenopprettet og håndhevet på jorden, vil menneskeheten endelig bli istand til “å smi sine sverd om til hakker, og sine spyd til vingårdskniver”. Og “et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig” (Jes. 2:4). Først da, når revolusjoner, kontra-revolusjoner og kriger er bannlyst, vil håpene og drømmene menneskeheten har for sine barn, begynne å bli virkelighet.

— Dan C. Taylor

Fortsatt fra side 14

støttet av de forskjellige grener av de amerikanske væpnede styrker. Her undergår en JROTC-kadett militærtrening ved Fort Bragg i Nord-Carolina (innskutt øverst).

I mellomtiden presenterer unge Røde Khmer-rekrutter gevær under en militærøvelse som vil forberede dem for de kampene som ligger foran dem.

I forventning om den dag da de vil bli tatt opp i de østtyske stridsvognstyrker, paraderer ungpionerer i Øst-Tyskland (innskutt øverst til venstre på neste side), idet de kjører ministridsvogner — miniatyrversjoner av de virkelige stridsvognene.

Andre steder studerer unge geriljasoldater i Salvador den brennende ødeleggelsen av en vellykket veisperring (innskutt nederst til venstre).

En ung sjiittmuslim og hans kamerater (i midten) kunnngjør seieren blant bruddsteinene i Beirut, mens en ung rekrutt til det marxistiske regimets pionergruppe i Angola legger sitt ansikt i de mest bestemte folder der han foretar drill med et gevær av tre, i påvente av den dagen da han kan bruke et ekte våpen (innskutt til høyre).

من ٤٣ عا
سہارۃ الجی
اللہ علی ابنہ
فائین اسرائیل

Barnepass-krisen

(Fortsatt fra side 7)

mens de er i livmoren. Før de er ett år gamle har de tilegnet seg mere kunnskap og bevissthet om sine omgivelser enn de sammenligningsvis vil gjøre i noe annet år i sitt liv. Noen forskere har funnet at før spebarn kan rekke ut hånden, har de ved synet lagret opp viten om tingen, så de ikke blir helt overrasket over dens form når de er i stand til å ta den.

En baby lærer fort å gjenkjenne mamma, og foretrekker bestemt hennes ansikt og stemme. (Og stadig flere forskere understreker hvor viktig det er i tillegg at faren leker med barnet i de første årene, såvel som senere.)

Når babyen er fem-seks måneder gammel, avhenger graden av de mentale og fysiske ferdigheter det tilegner seg, av foreldrenes — særlig morens — reaksjoner og interesse. Foreldrenes reaksjoner øker selv bittesmå barns våkenhet.

En baby som blir overlatt til seg selv i lange perioder, blir ikke bare ensom, men også frustrert. Den får ingen anledning til å øve seg og derved videreutvikle alle de nye ferdighetene den er i ferd med å lære. Senere blir det lenger mellom hver gang barnet uttrykker seg ved å lage lyder, og det forsinker språkutviklingen.

Spebarn og småbarn trives ikke fysisk, mentalt eller følelsesmessig i et miljø hvor de ikke stadig får kjærlig oppmerksomhet — slik tilfellet er i vanlige dagpass-institusjoner.

Tankevekkende studier avslører at et barns evne til å opprette varig tilknytning til et annet menneske — dets evne til kjærlighet — læres før det blir tre år, og at denne evnen til å danne en varig gjensidig tilknytning synes ufravirkelig knyttet til utviklingen av barnets samvittighet. Med andre ord, uten tilknytning til mennesker vil ingen samvittighet bli rettmessig utviklet.

Og likevel, hvor mange småtasser er ikke blitt forvirret fra tid til annen, og kaller dagtanten for "mamma"?

Hvilken virkning har det på formbare småbarns sinn at mor ikke er der på heltid? Spebarnspsykologen

Selma Fraiberg hevder på basis av sine studier gjennom de siste 20-30 år at: "... vi har lært at menneskelige egenskaper som varig kjærlighet og trofasthet overfor kjærlighet blir dannet i løpet av de første to leveår. På dette punkt er det samstemmighet blant forskere på vidt forskjellige felter" (*Every Child's Birthright: In Defense of Mothering* — "Ethvert barns fødselsrett: Til forsvaret for morsrollen").

De som går inn for å plassere barn i daghjemsinstitusjoner på heltid, er ikke fullt oppmerksomme på begrensningene ved miljøet i dagsentra. De studiene de har foretatt, var stort sett fra dagsentra av over middels kvalitet. Det er ikke mange av disse, og de koster ofte mer enn familier flest finner det rimelig å betale.

Det er et kontroversielt emne, og det vrirler av bøker og artikler med motsatte syn. Men det er ikke lett å benekte levende, åndende beviser. Innflytelsen på disse barnas fremtidige karakterutvikling blir ikke engang berørt i studiene.

Den av Gud forordnede familie

Opprevne hjem er en tragedie. Barn trenger to kjærlige og omsorgsfulle foreldre (særlig mor de første årene) for å utvikle seg til modne voksne som er i stand til å være kjærlige og vise omsorg for andre; voksne som kan berike andres liv ved egen enestående kreativitet, og som har utøvet sin gudgitte rett, ledet av kjærlige foreldre, til selvstendig tenkning og handling. Foreldre har ansvar for å utvikle slik karakter hos sine små barn.

Vårt flyktige, foranderlige samfunn har berøvet våre barn de stabile bånd til den utvidede familie som våre besteforeldre hadde gleden av. Derfor har de fleste unge liten sans for fortiden og mindre aktelse for de eldres visdom. Det burde ikke overraske at de unge de to siste tiår har gått rundt og undret seg på hvem de egentlig er.

Det samfunn vi lever i, har gjort barneoppdragelsen dobbelt vanskelig. Uten støtte fra storfamilien blir foreldrensansvaret idag viktigere enn noensinne.

Mer enn noensinne trenger barn begge foreldre. For å unngå dyptgripende følelsesmessige problemer i fremtiden finnes det ingen erstat-

ning for mødrene i disse første årene.

Alt etter familiens forhold og barnas alder kan en eller annen form for barnepass være et alternativ når barna er større. Men for dem som har yngre førskolebarn, er mødrene uunnværlige — hjemme!

Å turde stille spørsmål

For mange finnes det selvsagt intet alternativ — som f.eks. enslige foreldre som på egen hånd prøver å holde sine oppløste familier sammen, fysisk, økonomisk og følelsesmessig. De er fanget, som vi alle er det, i et system som vi ikke selv har skapt, men som flertallet ikke bare godtar, men går aktivt inn for.

Men hva med de andre? Noen kvinner går på ny over sin prioritering. Mann og kone går over budsjettet og tar seg tid til å regne etter hva det koster å overlate oppdragelsen av sine barn til andre. Er det virkelig verd det? Barnepass blir stadig dyrere, og enkelte kvinner betaler nesten 50 prosent av sin lønn til barnepass.

Andre kvinner har stanset opp lenge nok til å se nøye over sine mål i livet og hvordan de akter å nå dem. De har avsatt en viss tid til å få barn og oppleve gleden med oppdra dem. De oppfatter barneoppdragelsen som en karriere.

Disse målrettede kvinner takler det å trene og oppdra barna sine på sammen måte som de med hell har fullført sitt ansvar på andre områder i livet.

Flere og flere firmaer tilbyr fleksibel arbeidstid og anledning til å dele arbeide, for sine ansatte. Noen vil tillate at arbeidstiden legges opp så den passer til den enkeltes familieansvar. I denne datatiden oppmuntrer flere selskaper sine ansatte til å utføre sitt arbeide fra hjemmet.

Hjemmeindustri er et annet alternativ. Enkelte, selv de som ikke har barn, foretrekker å søke sin karriere fra hjemmet.

Ikke tro at du ikke har noe valg. Med litt oppfinnsomhet vil du kunne finne en løsning som fungerer. Unngå å sette dine småbarn og førskolebarn bort i dagsentra på heltid om du i det hele tatt kan unngå det. Gi dine barn den uvurderlige gave bare du kan gi dem — deg selv, hjemme. De er verd det. □

EPILOG

Alle ønsker å være lykkelige i livet. Det finnes en bestemt vei til sann, fyldestgjørende lykke — *en måte å leve på*, som gir lykke som et biprodukt.

Ved tidlig å lære barna hvordan de skal oppføre seg skikkelig, kan du hjelpe dem å unngå et liv fullt av hjertesorg og problemer.

Noen foreldre legger skylden for barnas utskielser på omstendighetene. De anklager skolesystemet. De klager på hverandre. Far legger skylden på mor og omvendt.

Andre påstår at de unge bare løper sitt eget løp. De sier: "De gjør jo bare hva jeg selv gjorde i deres alder!" Dette er bare unnskyldninger for at de har forsømt seg som foreldre. Foreldrenes handlinger har ansvaret for hvordan barna deres blir som voksne — like sikkert som at de har ansvaret for deres unnfangelse og fødsel.

La ikke barna dine greie seg på egenhånd, slik at de kommer i vanskeligheter senere. Begynn tidlig å sette dem inn på rett spor! Løper du fra ditt ansvar på dette felt, kan det til slutt føre til KATASTROFE. Det er bestemte straffer for å bryte barneoppdragelsens lover. Hvis prinsippene for å oppdra barn blir riktig praktisert, vil det gi glade, sprudlende, ansvarsfulle barn! Det står i din makt å forme, meisle og utvikle en rettskaffen og sunn karakter!

Men når alt kommer til alt, kan så noen far eller mor, etter at barna er blitt voksne og har reist hjemmefra, se tilbake og si: "Jeg gjorde en fullendt jobb med å oppdra mine barn"? Selvsagt ikke. Selv på vårt beste er vi alle langtfra fullkomne. Uansett hva vi gjør, innbefattet barneoppdragelse, trenger vi Guds hjelp. Jesus sa: "Uten meg kan I intet gjøre" (Joh. 15:5).

Dette det viktigste poenget ved barneoppdragelsen er trolig det mest forsømte i dagens verden. Vi må ha guddommelig ledelse. Vi får slik hjelp ved å studere Guds skrevne Ord og ved Guds Hellige Ånds ledelse (Joh. 16:13).

Be Gud om å hjelpe deg å forstå hva du skal gjøre i din situasjon når du har med barna å gjøre, og så å hjelpe deg å gjøre det på den rette måten — kjærlig og konsekvent.

Barn er dyrebare for Gud (Mark. 10:14). De er en gave fra ham (Sal. 127:3). Gud lar deg sørge for barna dine i noen får år til de blir voksne. Du må dra fordel av disse få korte årene de er hos deg for å lære dem opp og lede dem på rett vei.

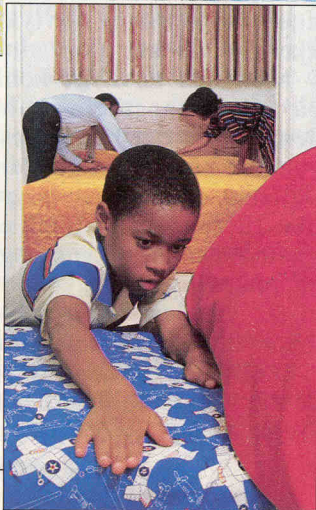
Lær å oppdra barn på Guds måte. Gjør du det, vil barna i høy grad berike ditt liv og bringe glede inn i hjemmet. Den karakter du hjelper dem å utvikle, vil få uvurderlig stor verdi for dem i resten av deres fysiske liv og, får vi håpe, for all evighet. □

Den lykkelige løsning

Det er aldri for tidlig å begynne med å gi barna dine klare regler for oppførsel! Fra de første årene har du innflytelse på dine barns karakter — aktivt eller passivt — på godt eller ondt.

Hvis du ikke aktivt lærer dem hvordan de skal leve sine liv rettmessig, vil de leve etter minste motstands vei. "Kriminelle barn har kriminelle foreldre," som det sies — og det er sant!

Hvis barna er opprørske mot sine foreldre, er det en grunn til det, en årsak.

PERSONLIG

(Fortsatt fra side 2)

i stand til det gjennom resonnerings- og tankeprosessen.

Men "det som øye ikke så og øre ikke hørte, og det som ikke kom opp i noe menneskes hjerte, det har Gud tiltenkt dem som elsker ham" (1. Kor. 2:9, *St.Bib.*). Denne dyper åndelige kunnskap om Guds mål og planer og om Guds rettferdighet kan man bare tilegne seg ved at Guds Hellige Ånd forener seg med menneskets ånd.

På pinsedag år 31, ved selve grunnleggelsen av Guds menighet, trengte denne guddommelige Ånd fra Gud inn i de troende som var samlet i Jerusalem.

Det jeg ønsker å understreke i denne forbindelse er at dette øyeblikk av guddommelig unnfangelse, da Den Hellige Ånd ble mottatt, da var de allerede Guds barn, men ennå ufødte. Den Hellige Ånds guddommelige "sæd" hadde så å si trengt inn i menneske-"egget", og guddommelig unnfangelse hadde funnet sted.

Den menneskelige sædcellen som trenger inn i menneskeegg, utgjør den menneskelige unnfangelse. Fra dette øyeblikket blir det befruktede egget kalt for et embryo. Etter noen uker vokser det til det gradvis får menneskelig form, og blir kalt et føtus (foster). Dette vekst- og utviklingsstadium kalles svangerskap. Dette er et nøyaktig bilde på åndelig unnfangelse og den kristne periode med vekst i nåde og åndelig kjennskap (2. Pet. 3:18).

Bibelen kaller Guds menighet "vår mor", dvs. mor til dem som er Guds unnfangede barn. Menigheten, som den åndelige mor, gir åndelig føde til de omvendte kristne innenfor seg, den beskytter dem fra falske lærdommer og veier, og fører dem frem i en åndelig svangerskapsperiode, rede til å bli åndelig født ved en oppstandelse (ved Kristi komme), som vil være en øyeblikkelig forvandling fra dødelig menneske til guddommelig Gud i Guds Rike.

Reproduksjonen av menneskeliv er et nøyaktig bilde på åndelig reproduksjon. Vårt spørsmål er: Når begynner menneskelivet?

Menneskelivet i sin alminnelig-

het begynte med skapelsen av Adam. Bare han ble skapt spesielt. Alle andre mennesker er kommet fra ham. Denne formeringsprosessen ble bestemt av den samme Gud som utformet den åndelige reproduksjonsprosessen som Gud formerer seg selv ved. Et menneskeliv begynner først i hvert enkelt menneske ved unnfangelsen, og slik begynner guddommelig liv, idet Den Hellige Ånd trenger inn i mennesket.

Når begynner så det guddommelige liv? Når blir man en kristen, en som tilhører Kristus? Ifølge Romerne 8:9 er det den som

**Gud bestemte at
mennesket skulle
reproducere seg fysisk,
slik Gud reproducerer seg
åndelig. Reproduksjonen
av menneskeliv er et
nøyaktig bilde på åndelig
reproduksjon. Vårt
spørsmål er: Når begynner
menneskelivet?**

har mottatt Den Hellige Ånd, som tilhører Kristus. En som ikke har Guds Ånd, "hører ikke ham til", han er ikke en kristen. Og, vers 11, dersom Den Hellige Ånd bor i et menneske, skal det bli født udødelig. I vers 14, så mange som ledes (ikke *drives*, Guds Ånd *driver* ingen) av Guds Ånd som bor i dem, er allerede under dette kristne liv, denne åndelige svangerskapsperiode, Guds barn, selv om de ennå er åndelig ufødte. De er Guds unnfangede barn.

I 1. Joh. 3:1-2: "Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn; og det er vi. Derfor kjenner verden ikke oss fordi den ikke kjenner ham. I elskede! nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbaret hva vi skal bli; vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like; for vi skal se ham som han er."

Allerede nå i dette menneskelige kristne liv, mens vi fortsatt er ufødte, i svangerskapsstasjonen, er vi Guds barn. Men vi er ennå ikke "åpenbaret" i synlig skikkelse hvordan vi vil være når vi blir født.

Når den fysiske unnfangelse finner sted, er fosteret både på det tidlige og det senere fosterstadium allerede sine foreldres barn. Det er ikke bare et stykke "fosterrev", slik aborttilhengerne påstår i deres forsøk på å rettferdiggjøre mord.

Fra unnfangelsesøyeblikket eksisterer et menneskeliv. Med overlegg å drepe eller ødelegge dette menneskeliv, sier DEN STORE LOVGIVER og HØYESTE DOMMER, er MORD, som straffes med evig og endelig DØD!

Uansett hva menneskelige advokater, rettsinstanser og til og med høyesteretter påstår, er abort en mordhandling, en tross mot den høye allmektige GUD. Og de som begår den, som forordner den eller autoriserer den som "legal" etter menneskers lover, vil bli tiltalt for forakt for DENNE HIMMELSKE HØYESTERETT og holdt ansvarlige for den høyeste Dommer!

Den Allmektige Gud har kalt og autorisert meg til å ROPE "AV STRUPEN, SPAR IKKE! FORKYNN VÅRE FOLK DERES SYNDER!"

Hvis vi adlød Guds lover, ville vi unngå en verden full av lidelse, engstelse og hjelpeløs skuffelse. Guds lover leder til FRED, til LYKKE, til GLEDE, til bedrifter som gjør livet rikt og vidunderlig.

Gud sier: "Barn er Herrens gave" (Sal. 127:3). Et menneskelig familieforhold er en av de største velsignelser Gud har gitt menneskene. For en tragedie at en opprørsk menneskehet hånlig har avvist, oppgitt og berøvet seg selv de vidunderlige velsignelser og den lykke som en kjærlig Gud har gjort mulig.

Men den endelige konklusjonen på hele menneskelivets historie er denne: Når det har lyktes menneskeheten hånlig å avvise enhver velsignelse, og den har bragt seg selv like til randen av total utryddelse gjennom menneskenes egne atom- og andre livsødeleggende oppfinnelser, vil den nådige Evige Gud gripe inn og til slutt innlede det lykkelige, fredelige og overveldende tilfredsstillende evige liv i Guds herlige Rike. □

LØFTER! LØFTER! Løfter!

av Earl H. Williams

Verdens ledere kommer med løfter for å bli valgt, men når de først er valgt, hvorfor kan de så ikke holde løftene?

“Når jeg får makten, vil det herske fred!” Og folket ba.

“Når jeg sitter på taburetten, vil det regne vestand over alle!” Og folket heiet på valgkampanjen.

“Når jeg får kontrollen, skal det bli likhet og rettferdighet for alle!” Og folket brølte!

Han seiret — og senere gråt folket. Slik går historien.

Løfter, løfter, løfter. Hvorfor oppfyller ikke ledere flest sine valgløfter? Hvorfor knuses de undertryktes håp? Finnes det *noen* leder som er i stand til å holde alle sine valgløfter?

Finnes det en virkelig førstemann blant folket, en leder som kan garantere fred, velstand og rettferdighet? Hvor er lederen som er verdig vår tillit? I denne artikkelen vil vi introdusere deg for denne lederen. Men la oss først se hvorfor denne verdens ledere ikke kan holde alle de løftene de gir.

Gode hensikter, dårlige tilbøyeligheter

Fattigdom og undertrykkelse dominerer livet til de fleste mennesker i denne verden. Mennesker av kjøtt og blod kjemper for å overleve. Daglig slår hjertet deres hårdt; noen ganger av redsel for personlige eller offentlige voldsomheter, andre ganger av grov urettferdighet.

Lommer med hungersnød flekker verden. I den tredje verden får bunnskiktet færre smuler.

Og hva med rettferdighet? Jo, ofte følger rettferdigheten den gylne regel. Den som har gullet lager reglene. Imidlertid føler en-

kelte at dette ikke kan fortsette. De ønsker å stanse voldsomhetene og få i stand fred, utrydde fattigdom og fordele velstand, og bryte urettferdighetens åk og bringe rettferdighetens vekt i balanse.

Slik er enkelte edle menneskers hensikter, men ikke menneskehetens edle handlinger.

Noen får til og med makt og begynner å gjennomføre sine hensikter. De forsøker oppriktig å endre ondene i verden. Men problemene med krig, fattigdom og urettferdighet har sitt utspring i menneskeånden, og ikke i programmer eller hensikter. Mennesket har beseiret ytterkanten av verdensrommet, men har ikke klart å beseire det indre i sin egen ånd. Resultatet er blitt at en leder finner det umulig å holde sine løfter.

Verdensledere kan ikke fornekte den 6000 år gamle lærepengen i menneskets historie, slik den står skrevet i Jesaja 59:8: “Freds vei kjenner de ikke.” Hvilken verdensleder idag kjenner veien til virkelig fred, velstand og rettferdighet?

Og den eneste leder som kunne ha oppfylt disse lovede håp og drømmer, ble forkastet av menneskene. De mer eller mindre nedstemte ham. Hvem er denne leder? Hvordan nedstemte menneskene ham?

De første politiske løfter

For tusener av år siden fikk menneskeheten tilbud om fred, velstand og rettferdighet fra to vidt forskjellige vesener. En av dem var ærlig og redelig. Han sa at det finnes en vei som leder til alt det menneskene ønsker. Han forklarte at de måtte seire og gi av seg selv for å oppnå dette. Det er ikke den raske og lette vei, men det er den

rette og varige vei. Han burde vite det, siden han var Gud Skaper som har bestemt alle lover, åndelige som fysiske, og satt dem i virksomhet.

Den andre mulige lederen så godt ut. Han snakket godt, men var ikke god. Satan var hans navn, og å gi løfter var hans bransje. Han tilbød også en vei til fred, velstand og rettferdighet. Hans politiske plattform var basert på å skaffe seg kunnskap om godt og ondt, en blanding av sannhet og feil.

Tanken så fin ut, men den var råtten tvers igjennom. Den representerte en livsform hvor det er om å gjøre å få uten å gi noe igjen.

La oss høre på Satans politiske angrep. Først foretar han en listig nedrakking av motstanderen. Slu prøver han å underminere Guds autoritet ved å spørre: “Har Gud virkelig sagt: I skal ikke ete av noe tre i haven?” (1. Mos. 3:1.) Han antydte at Gud nektet dem deres rett, Gud var urettferdig og streng.

I virkeligheten nektet ikke Gud dem adgang til noe tre. Men han advarte dem mot konsekvensene av å skape sine egne standarder — selv bestemme ondt og godt — og befalte dem å ikke ta fra treet til kunnskap om godt og ondt (1. Mos. 2:16-17.)

Så kommer Satan med sitt valgflesk. Hør på hvordan han narrer de første menneskene: “I skal viselig ikke dø; for Gud vet at på den dag I eter av det, skal eders øyne åpnes, og I skal bli likesom Gud og kjenne godt og ondt” (1. Mos. 3:4-5).

Satan lovet de første menneskene alt uten at de behøvde å gjøre noe. Alt de behøvde å gjøre var å strekke ut hånden og *ta*. Denne livsformen virket som en bedre av-

tale sammenlignet med Guds levemåte hvor man må gi og være lydlig mot Skaperen. Hvem ville de velge som sin leder? Hvilket program skulle de velge for å få oppfylt sine drømmer og håp?

Uheldigvis gav kvinnen etter for ønsket om å få uten å gi. Og hennes stakkarslige ektemann, den svake fyren, hadde ikke mot nok til å stå på hva han visste var riktig (1. Tim. 2:14). Adam lot Evas stemme på Satan passere uten opposisjon (1. Mos. 3:6).

Av denne og andre grunner er Satan siden dengang forblitt verdensleder (2. Kor. 4:4), og vi har ikke fått annet enn voldsomheter, fattigdom og urettferdighet. Den ene menneskelige leder etter den andre, og løfte etter løfte, alle har de mislykkes i å bringe fred, velstand og rettferdighet.

Folkets helt

Hvor er den leder som kan gjøre mer enn bare å gi løfter? Hvor er den leder som kan *garantere fred, velstand og rettferdighet*? Tro meg, han eksisterer. Den virkelige folkets helt kommer snart til å stå frem.

Denne lederen er enestående kvalifisert — han ble født til å lede. Da han ble spurt om han var utsett som hersker, sa han: “Du sier det; jeg er konge. Jeg er dertil født...” (Joh. 18:37).

Du undres kanskje på hvordan han kan lykkes der andre har feilet? Hvordan kan han løse denne verdens tilsynelatende uløselige problemer? Det er enkelt. “Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min ånd, sier Herren, hærska- renes Gud” (Sak. 4:6). Guds Ånd er mektigere enn alle atomvåpen mennesket kunne produsere i løpet av milliarder av år. Han har makt til å innfri alle løfter.

Du lurer kanskje på hans motiver — hva ønsker han i gjengjeld? Intet annet enn det beste for deg og meg. Hans eneste hensikt i livet er å gjøre oss lykkelige. Ærlig og redelig forteller han oss sine motiver. “Tyven kommer bare for å stjele og myrde og ødelegge; jeg er kommet forat de skal ha liv og ha overflod” (Joh.10:10).

Hvem er denne vågsomme folkets helt? Han er Jesus Kristus, født til å være herrers Herre og

kongers Konge! Jesus er Messias, den hersker som meget snart vil komme for å bringe mer enn bare løfter om fred, velstand og rettferdighet — han vil få alt dette til å skje! Ikke noe eller noen vil klare å stoppe hans program.

For tusener av år siden erklærte profeten Jesaja: “Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids trone og over hans kongerike; det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid; Herren, hærska- renes Guds nidkjærhet skal gjøre dette” (Jes. 9:7).

Veien til fred

Vil alle nasjoner straks akseptere hans herredømme?

Dessverre ikke. Folkene vil kjempe mot Kristus. Denne verdens herskere vil ikke akseptere Kristi ledelse fordi den eneste vei til fred som menneskene kjenner er gjennom krig. Kristus vil derfor gi dem krig som de aldri før har sett. I sannhet en krig som vil gjøre slutt på all krig (Åp.19:11-12).

Men hvem er denne verdens virkelige herskere? Hvem er de som samler kongene og deres riker for å bækjempe Kristus? Apostelen Johannes gir svaret: “Da så jeg at det ut fra dragens munn...kom tre urene ånder som lignet padder. For de er demonånder som gjør tegn. De går ut til kongene over hele jorden, for å samle dem til krigen på Den Allmektige Guds store dag” (Åp. 16:13-14; *St.Bib.*).

Til slutt vinner Jesus Kristus. Han og hans administrasjon vil bli innsatt mens regenten og han administrasjon (Satan og hans demoner) blir forvist (Åp. 20:1-3). Som i spillet Monopol går hans innflytelse ikke videre. Det eneste han monopoliserer er sitt eget elendige jeg.

Da, og først da, vil menneskeheten få sann og varig fred. Da vil internasjonal nedrustning ikke bare være et håp, men en realitet. “Og han skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver; et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig” (Jes. 2:4).

Hvilken eldgammel hemmelighet vil Kristus benytte for å lage fred på jorden og godvilje mellom menneskene? Den vei som fører til fred og harmoni, nemlig *giverens* vei, den vei de første menneskene av slo å følge for snart 6000 år siden i Edens have.

Jesus Kristus og hans administrasjon av mennesker som er født på ny som åndelige vesener — Guds sanne sønner — de vil lære folk å gi istedenfor å få. Folk vil begynne å sette sin nestes velferd foran sin egen. De vil lære at “det er en større lykke å gi enn å få” (Apg. 20:35, ’78-overs.).

Kristus vil bruke en revolusjonerende ny teknikk for å oppnå fred — hjerteforandring! Skal menneskene følge giver-veien til fred, må hjertet og tenkemåten forandres.

Jesus Kristus erklærer: “Jeg vil gi eder et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inneni eder, og jeg vil ta bort stenhjertet av eders kjød og gi eder et kjødhjerte” (Esek. 36:26). Guds aldri sviktende kjærlighet vil så stå til disposisjon for menneskeheten (Rom. 5:5) og for første gang vil hele verden begynne å leve i fred.

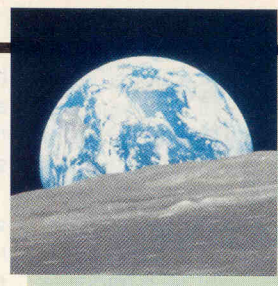
Veien til velstand

Når krigens byrder er avlagt, vil mennesket under Gud endelig vinne krigen mot fattigdommen. Menneskets skaperevne og genialitet vil bli sluppet løs på problemene med hunger og fattigdom under ledelse av Guds regjering.

Prinsippet med “jeg først” vil ikke lenger være forretningslivets regel. Griskhetens kreft (cancer), som gjennomsyrer vårt økonomiske system, vil bli kurert med medisinen: *elsk din neste som deg selv*. Hvert individ, hver familie, hver nasjon vil gjøre sitt beste for å se hvor meget det kan gi istedenfor å få. Giver-veien vil omforme denne verden fra fattigdom til overflod.

I det store samfunnet under styre av Guds Rike vil alle ha fremgang fordi Guds styre vil lære folk *hvordan* de skal ha fremgang. Prinsippet med å lære folk å fiske istedenfor å gi dem en fisk, vil bli anvendt.

Alt, fra hvordan du kan skaffe
(*Fortsettes side 29*)

Innblikk i verdensbegivenheter og trender

Europeisk ungdom fra Ny-Kaledonia paraderer. KANAKs leder Tjibaou ved siden av et foto av den falne leder Machoro.

Problemer i paradiset

“Yankeer, kom tilbake!” Dette er et uvanlig slagord i et demonstrasjonstog. Men denne oppfordringen er ikke så fremmed, i alle fall ikke for en gruppe franske medborgere på Ny-Kaledonia.

Denne tradisjonelt rolige øya i Syd-Stillehavet er en levning fra fransk kolonialistisk fortid. Ny-Kaledonia, som hovedsakelig er kjent for sine rike nikkelgruver og

lokkende strender, har ca. 140 000 innbyggere.

I horisonten truer nå borgerkrig mellom de som er for og de som er mot uavhengighet. De opprinnelige melanesierne, kalt kanaker, utgjør 43% av befolkningen. Det er fra deres rekke de fleste av pro-selvstendighetsaktivistene kommer. Mot dem står størsteparten av 52 000 franske nybyggere og en minoritet av asiater og Stillehavets øybeboere som ønsker å forbli under fransk flagg.

Økende spenning har redusert turiststrømmen. Øya er blitt en bevæpnet leir i mange områder, og kraftige sammenstøt har krevet sine ofre av menneskeliv og eiendom.

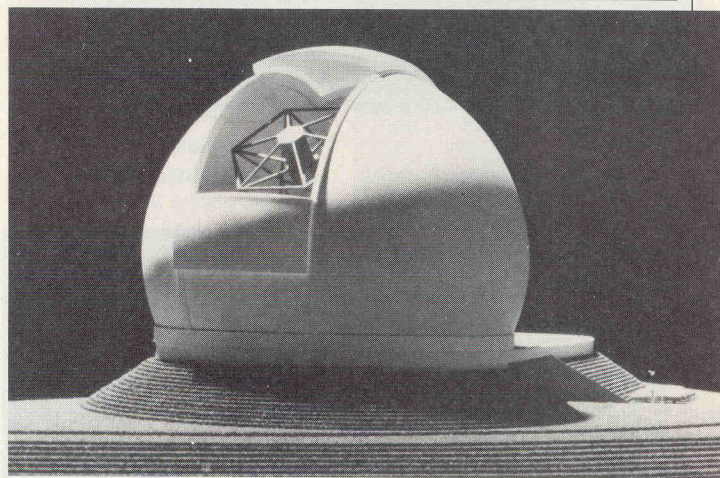
Mitterand-regjeringen i Frankrike har foreslått en folkeavstemning om selvstendighet i 1989. Men separatistene krever at den avholdes tidligere, helst allerede i 1986. Det er nyvalg i Frankrike i 1986, og de frykter at en svingning i retning av en mer konservativ regjering kan gjøre selvstendigheten vanskeligere å oppnå. Den separatistiske nasjonale frigjøringsfront har allerede dannet sin foreløpige regjering.

De franske nybyggerne ønsker ikke uavhengighet. Enkelte har bedt USA om å komme tilbake for å beskytte dem. Washington ønsker ikke å legge seg opp i det, men holder likevel øye med situasjonen.

Noen observatører mener at det er mer enn bare

retorikk i påstandene om at “fremmede makter” står bak uroen. Tross alt proklamerte Libyas Moamar Khadafi i fjor at det nå var på tide å “frigjøre de franske koloniene”, og han var vert for lederne i uavhengighetsbevegelsen på Ny-Kaledonia.

Uavhengighet for Ny-Kaledonia ville hjelpe uavhengighetsbevegelser andre steder i det sydlige Stillehav, bl.a. Maoriøene ved New Zealand og fransk Vest-India. Men et Ny-Kaledonia “på gale hender” sier noen, ville bli en destabiliserende faktor i området. Som en fremtredende franskmann sa det: “Hverken Australia eller New Zealand har noe ønske dag om å ha et Cuba på dørterskelen.” ■

Modell av kuppelen til det 10 m lange Keck-teleskopet. W. M. Keck-stiftelsen står bak oppføringen av verdens største optiske teleskop, som vil bli bygget på toppen av Mauna Kea på Hawaii.

Farvekopi-maskiner truer valutaen

Avanserte farvekopi-maskiner vil i løpet av de neste to år være i så vanlig bruk at det vil utgjøre en alvorlig trussel mot USAs valuta.

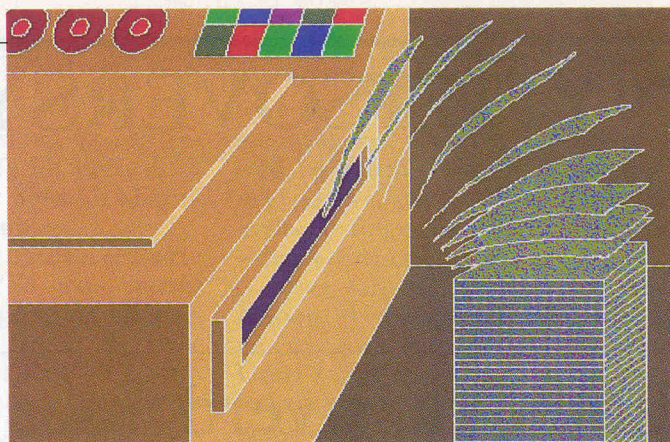
“Å forfalske vil ikke lenger være en forbrytelse for eksperter, men vil isteden bli en leilighetsforbrytelse,” sa Joseph Carlon i USAs overvåkningspoliti. Den

tilfeldige bruker vil bli i stand til å lage brukbare forfalskninger med liten sjanse for å bli oppdaget.

Allerede nå er USAs valuta den mest forfalskede i verden. Andre land har endret valutaen sin for å møte trusselen.

Canada og England reduserte antall forfalskninger etter at de gikk over fra ensfarvede til flerfarvede sedler, sier Joseph Sheldrick fra Battelle Columbus Laboratories som var satt til å studere hvordan forfalskninger kan forhindres.

I fjor kom det en ny 20-pundseddell i England.

Den er fremdeles hovedsakelig lyserød, men deler av for- og baksiden blir trykt i grønt og brunt. En sikkerhetstråd synes som en sølvskinnende prikket linje over forsiden av seddelen. Når den holdes opp mot lyset, synes linjen som en hel linje.

Enskjønt den japanske valuta allerede er en av de vanskeligste å forfalske, endret Japan i november i fjor sin valuta ved å innføre en spesiell trykksverte og et øket antall linjer i portrettene.

USA, som er en av de få som fortsatt bruker en-farvede sedler, vurderer også endringer. Bl.a. vil de innføre pastellfarver, sikkerhetstråder og optisk variable bilder.

Optisk varierende bilder, som hologrammer som nå

brukes på enkelte kredittkort, vil skape skiftende bilder etter hvert som seddelen snus. Men de er altfor dyre, og “vi er ikke sikre på teknologien ennå,” fortalte Robert J. Leuver, direktør for USAs gravør og seddeltrykkeri, til *Den Enkle Sannhet*.

Disse endringene ville gjøre det lettere for folk å skjelne mellom forfalskninger og ekte sedler.

Men vil for falskninger stoppe når disse beskyttelsestiltakene brukes?

I følge Sheldrick vil “den profesjonelle kriminelle forsterke sine anstrengelser for å overvinne hindringene. Og det viser seg at med nok tid og penger finnes det metoder til å overvinne nester alle hindringer.” ■

Dyre jordskjelv i Chile

Det jordskjelvet som traff Chile 3. mars, var kanskje ikke det mest

intense i nasjonens historie, men det kan lett vise seg å bli det dyreste.

Regjeringen anslø opprinnelig skadene til 538 millioner US dollar — 4,8 milliarder kroner. Men senere triplet regjeringen disse overslagene. Skadene etter det alvorlige jordskjelvet forårsaket at 200 000 hjem må gjenoppbygges. I tillegg kommer ødeleggelsene på tallrike offentlige bygninger, skoler, hospitaler, vann- og kloakkanlegg, veier, havner, transport og telekommunikasjon, elektrisitetsforsyning, gruver og landbruk.

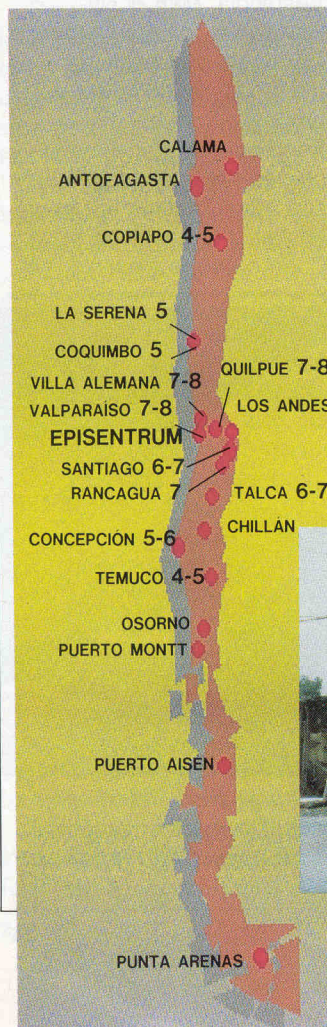
Siden år 1900 har Chile hatt 150 skjelv med styrke på 6,5 eller mer på Richterskalaen (kraftige nok til å forårsake alvorlige

skader på bygninger og konstruksjoner). 300 000 er blitt drept.

Skjelvet sist mars la enda større byrder på en nasjon

som allerede strever med å overvinne store økonomiske vanskeligheter. Mange industrier var tydeligvis lurt inn i en falsk trygghetsfølelse av det usedvanlig lange oppholdet mellom to store jordskjelv.

Siden 1940-årene har Chile måttet gjennomgå minst en slik katastrofe for hver 6-års presidentperiode. General Augusto Pinochet hadde hersket i mer enn 11 år uten ett stort jordskjelv. Ulykken viser igjen hvilken dramatisk effekt et jordskjelv har på det 20. århundres sivilisasjon. ■

Virkninger av jordskjelvet i Chile. Kartet til venstre: utvalgte utslag på Richterskalaen.

Narkotika- misbruks- epidemien

Narkotikamisbruk har nådd hittil ukjente høyder over hele verden. Den truer endog sikkerheten til enkelte land ifølge årsrapporten fra Den internasjonale kontrollkommisjon for narkotika. Ulovlig produksjon, handel og misbruk av narkotika, lovlig som ulovlig, rammer et rekordhøyt antall mennesker.

Blant funnene er:

- Situasjonen i Vest-Europa er "uhyggelig, og forverrer seg bare". Spesielt utgjør heroinmisbruk et alvorlig offentlig helseproblem". Storbritannia, Vest-Tyskland og Italia rapporter i fjor om de største heroinbeslag noensinne, mens Holland, Frankrike og Belgia også ble alvorlig berørt.

Kokain er også "et hovednarkotikum for

misbruk". Store mengder ble beslaglagt i Spania, Belgia, Frankrike og Vest-Tyskland.

Amfetaminmisbruket er størst i Skandinavia.

- I Canada "fører misbruk og ulovlig narkotikahandel til en alvorlig og tiltagende bekymring. Cannabis og dets derivater er fortsatt de mest misbrukte stoffene... Kokain er i økende grad nummer to i rekken av misbrukte stoffer..."

- Narkotikaproduksjon og -handel, spesielt av kokain, fortsetter å bre seg i Latin-Amerika og Vestindia.
- Midtøsten "er fortsatt en internasjonal hovedkilde for ulovlig handel. Over halvparten av heroinen beslaglagt i Nord-Amerika og rundt 70% av beslagene i Vest-Europa de første syv måneder av 1984 stammet fra Midøsten og Det nære østen."

- Narkotikahandlere i økonomisk vanskeligstilte områder i Afrika har satt kontinent "i stor fare".

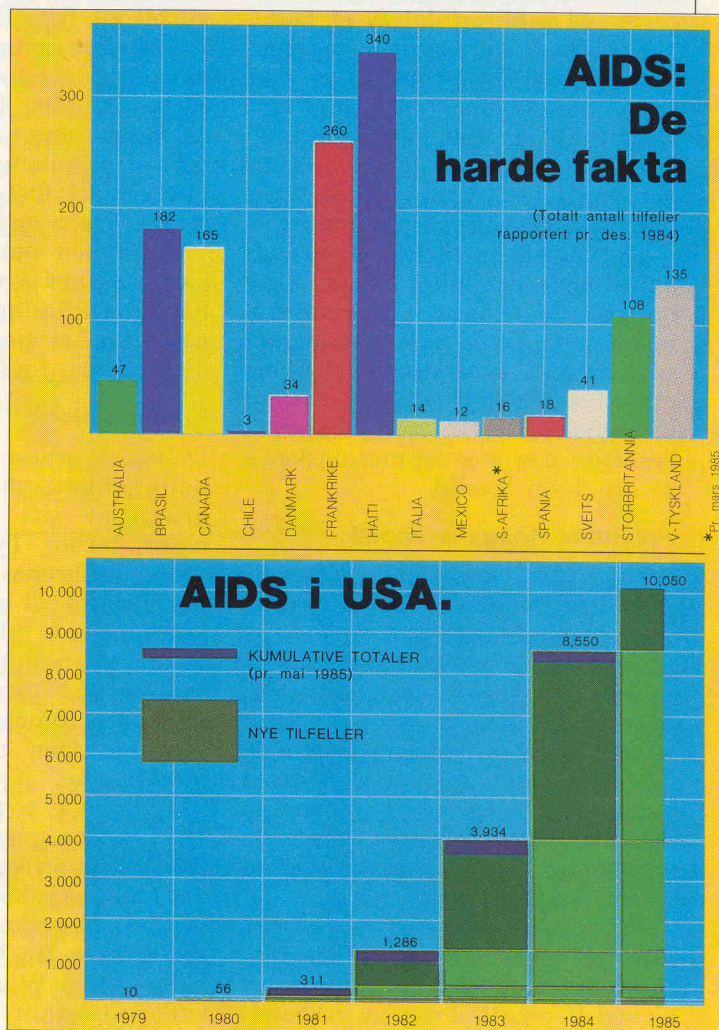
- Land som Brasil er blitt

forvandlet fra transittstasjoner til produksjons-sentre av kokain.

WHO anslår at det er ca. 48 millioner narkotika-misbrukere verden over, og tallet er økende.

På tross av den vanlige oppfatningen om at det å røke marijuana er ufarlig, om ikke direkte sunt,

viser laboratorietester at marihuana røk inneholder rundt 50% flere kreftfremkallende stoffer enn sigaretttrøk. Fordi marihuana røkere inhalerer dypere, røker så mye av stumpen som mulig og ikke bruker filter, er skadevirkningene mangedoblet. ■

Italia og skatte- snyterne

En vanskelighet som den nåværende italienske regjeringen kjemper med, er å få bukt med skatte-snyterne. Mange ser på skatteunndragelse som en av de nødvendige plikter i *l'arte di arrangarsi* — kunsten å kunne klare seg.

Finansminister Bruno Visentini er bevæpnet med en hær av datamaskiner for å finne frem til de millionene av landets innbyggere som nekter å bære sin del av skattebyrden. Bak ham står de italienske fagforeningene og de timelønte, som ikke kan snyte på skatten på grunn av automatisk lønnstrekk.

Butikkeiere og håndverkere er hovedmålene i denne kampen. Ifølge regjeringsrapporter oppgir de fleste butikkeiere lavere årlig inntekt enn det deres ansatte har. Håndverkere og andre som jobber mot regning oppgir ofte lignende "dårlige inntekter".

Visentini planlegger å stenge smutthullene. Imidlertid er opposisjonen mot finansministeren betydelig. Enkelte frykter til

og med at regjeringen Craxi kan komme til å falle på denne saken. Men sosialist-regjeringen mener at noe må gjøres for å fordele byrden av det generøse italienske sosialsystemet jevnt og rettferdig blant alle skattebetalerne. Og det er spørsmålet om rettferdighet som har skilt landets forretnings- og arbeiderstand.

I Italia kan de arbeidsledige motta opptil 80

prosent av lønnen i et sosialsystem som i større og større grad finansieres av lønnsinntektene. Likevel klager firmaene over at det ville øke deres kostnader betydelig hvis de skulle adlyde lovene.

Finnes det en løsning? Mange italienere sier bare *canta che ti passa* — syng og la det hele gli over. Men problemet med hvordan man skal finansiere styringen av landet gjenstår. ■

Vesttysker

(Fortsatt fra side 4)

felsen over EF: "Å skape Europa var en passende oppgave for tyskere. Men den anledningen er nå blitt fratatt Tyskland... Nå som felleskapet har opphørt å være Europas hjerte, er 'Europas' politiske mulighet gått tapt, og Tyskland er derved blitt fratatt muligheten til å utvide sin nasjonalisme og sin historie ved å bli en del av et hele."

Vest-Tyskland nærmer seg derfor et veiskille. "Amerika er ikke lenger løsningen," tilføyer Pfaff. "Samtidig får Det europeiske fellesskap stadig mindre moralsk betydning for tyskerne — det blir bare et merkantilt arrangement."

Hovedårsaken til EFs avtagende appell er at det hittil ikke har løst det gamle "tyske spørsmålet", hvordan tyskerne skal gjenforenes som ett folk, et stridsspørsmål som eldre tyskere stort sett har overlatt til en fjern fremtid, men som yngre tyskere i dag mer og mer ønsker å se løst i sin levetid.

President Reagans appell

I lys av det ovenstående kan et av president Reagans minst dramatiserte stoppesteder på sitt nylige statsbesøk i Vest-Tyskland en dag kunne vise seg å være det mest betydningsfulle.

Han holdt en inspirerende tale for flere tusen unge tyskere som hadde samlet seg for å høre ham på det historiske Schloss Hambach, arnestedet for det tyske demokratiet i 1830-årene.

Presidenten erklærte at "det nye Europa" ennå ikke var fullstendig, fordi det var "delt av murer, av elektrisk piggetråd og av minefelter... drepende felter."

Under studentenes høylydte applaus — han ble avbrutt 40 ganger! — fortsatte han: "Intet ville glede våre hjerter mer enn å se den dag da det ikke vil være noen flere murer og ingen våpen som holder kjære skilt fra hverandre."

Presidenten gikk inn for en gjenforening av Tyskland innenfor rammen av et forenet Europa, og erklærte at "demokratiet vil først være fullstendig, Europa vil bare være forenet, når *alle* tyskere og alle europeere endelig er frie."

To dager senere, da presidenten

talte til Europaparlamentet, som var samlet i Strasbourg, vendte han med styrke tilbake til emnet om et forenet Europa: "Det er mitt håp, vårt håp, at i det 21. århundret — som bare er 15 år unna — vil alle europeere, fra Moskva til Lisboa, kunne reise uten pass, og at den frie strøm av mennesker og tanker vil omfatte den andre halvdel av Europa. Det er mitt brennende ønske at det i det neste århundret vil bli ett fritt Europa."

Tidligere samme dag hadde presidenten for Europaparlamentet, Pierre Pfimlin, talt veltalende om drømmen om et forenet Europa — som ville innlemme de store byene Dresden (i Øst-Tyskland), Warszawa, Praha og Budapest.

Drømmen om en slik forening kan nå synes å være et "forgjeves håp," sa Pfimlin, "men ingen kan nekte oss å drømme om et fullstendig Europa, forenet i fred."

Europas hjerte

Delvis på grunn av sin geografiske beliggenhet, men like mye på grunn av sitt folks dynamiske natur, forblir Tyskland, delt eller forenet, Europas hjerte. Og Europas fremtid vil atter en gang, som så ofte før i tiden, bli avgjort av Tysklands beslutninger.

I år 962 gjenskapte Otto den store det romerske rike i vesten, som ble Den tyske nasjons romerske rike.

William I, som ble tysk keiser i 1871, gikk i spissen for "Det annet rike". Han ønsket å bli kronet med det han kalte den sanne krone, den hellige romerske krone som skrev seg tilbake fra Ottos tid, og som befant seg i Wien. Men siden han var protestant, ble han nektet dette.

Det nylig forente Tyskland hevdet ikke å ha den hellige romerske suksessjon. Og Hitlers Tredje rike var vesentlig en påkallelse av germanske krigsguder på et tidspunkt som forfatteren George Bailey kaller "Tysklands sterkeste og mest ødeleggende illusjoner".

Men, som Bailey understreker i sin bok "Germans", "har drømmen om Det hellige romerske rike levd videre. Den har omtåket hver generasjon tyskere siden Karl den stores tid."

Dessuten var den alltid forenet

med kirkens skjebne i Europa — keiser og pave, verdslig og religiøs autoritet sammenflettet.

Og, som forfatteren Bailey spør på en meget spennende måte: "Kan vi være sikre på at historien har skrevet *finis* på det som kanskje var det mest storslagne mønster mennesket noen gang har funnet på: Det hellige romerske rike?"

Nøyaktig *hvordan* foreningen av Europa kommer til å skje, er ennå ikke klart. Mange begivenheter må ennå passere. En ny ledelse i Sovjetunionen og økonomisk nedgang i hele østblokken er faktorer man må ta hensyn til. En splittelse mellom Vest-Europa og USA, som vil føre til at de amerikanske styrker vil bli trukket tilbake, må helt sikkert også finne sted underveis.

Bibelen åpenbarer tydelig at det vil bli en ti-nasjoners endetidsfornyelse av det romerske system i Europa. For øyeblikket later det til at de avgjørende bestanddelene for å gi liv til et stort sett apatisk Vest-Europa fremdeles er "frosset" innen Øst-Europa.

Hva religionen angår, brenner den religiøse nidkjærhets flammer fremdeles klart i Polen, mens lysene er matte i de sekulariserte vestlige samfunn. Pave Johannes Paul IIs voldsomme mottagelse i Nederland tidligere i år har gjort dette uhyre klart.

Mange vestlige nyhetskilder la forøvrig ikke særlig merke til en appell paven kom med i Brussel, ved EF-hovedkvarteret. Han oppfordret til sterkere enhet i Europa. "Europeerne burde ikke finne seg i lemlestelsen av sitt kontinent," utfordret han.

På det verdslige området kan ikke tysk patriotisme bli gjenopplivet før Forbundsrepublikken kan forenes med det som noen kaller den "forstenede" tyske staten i øst.

Slik kan tyskernes skuffelse over sin amerikanske "storebror" pluss deres manglende evne til å få tilbake en følelse av ren nasjonal stolthet og patriotisme, på en indirekte måte føre til større tysk nidkjærhet for et politisk og religiøst forenet Europa. Dette kan i sin tur føre til oppfyllelsen av den største av alle drømmer: en gjenforenet tysk nasjon i hjertet av Europa, en nasjon som tyskerne igjen kan føle stolthet over. □

Løfter!

(Fortsatt fra side 24)

deg et utkomme til hvordan du skal leve på rett måte, vil bli undervist. Anvendelse av de bibelske prinsipper for jordbruk og økonomi vil gi hele verden velstand. Siden landeiendom er en avgjørende nøkkel til velstand, vil hver familie bli gitt røtter i landet.

Esekiel profeterte om disse velstandstider: "Det ødelagte land skal dyrkes, i stedet for at det har vært en ødemark for alles øyne, som kom forbi. Da skal man si: 'Dette land, som var ødelagt, er blitt som Edens have, og byene, som var omstyrtet, ødelagt og nedrevet, er befestet og beboet'" (Esek. 36:34-35, d.overs.) Dette er ikke bare et løfte, det er en GARANTI.

Så med en blomstrende fred og velstand hva kommer så? Du har gjettest riktig.

Rettferdighet for alle

Alle menn, og kvinner, er kanskje

ikke skapt like, men alle burde ha like muligheter. Jesus Kristus er den virkelige rettferdighetens mester — de undertryktes forløser!

Er ikke dette hans hensikt? "... Løser ugudelighets lenker, sprenger åkets bånd, slipper undertrykte fri og bryter hvert et åk istykker?" (Jes. 58:6.)

Påny, Kristi givervei bringe rettferdighet til alle. Satans få-vei er årsaken til den urett og undertrykkelse som vi har idag.

Jesus Kristus er en Leder som bryr seg om sitt folk og en Hersker som blir rørt over menneskenes plager og skader. Jesus har selv opplevd dette. Som de fleste av oss var han offer for urettferdighet: "Han ble mishandlet" (Jes. 53:7). Jesus forstår.

Jesus Kristus vil administrere rettferdigheten korrekt — han kan ikke bestikkes. Han tar ikke hensyn til om du er rik eller fattig — rett er rett og galt er galt.

I Guds styre vil samme lov gjelde for alle. "Det skal være en og samme lov for den innfødte og

for den fremmede som oppholder seg hos eder" (2. Mos. 12:49).

I Guds styre vil det bare være perfekte dommer. Hvordan, spør du kanskje. Fordi han er i stand til å kjenne menneskenes hjerte. Ingen tanke kan skjules for ham. Du kan lure en del av folket noen ganger, men du kan ikke lure Gud en eneste gang.

Det vil ikke være noe å demonstrere mot eller streike for. Alle vil være lykkelige ved tanken på at likhet og rettferdighet fyller jorden. Ja, Jesus Kristus vil bringe rettferdighet til alle.

Meget snart nå vil alle generasjoners lengsel bli oppfylt. Meget snart nå vil Jesus Kristus bli sendt for å opprette sitt rike. Ikke flere brutte løfter — ikke flere knuste håp. Vi vil ha en virkelig folkets helt — vi vil få se oppfyllelsen av løftene om fred, velstand og rettferdighet.

Hvordan er vi så sikre?

"Jeg, Herren, har sagt det, og jeg skal gjøre det" (Esek. 36:36). □

7 mysterier

(Fortsatt fra side 12)

Paulus "at det evangelium som er blitt forkynt av meg, ikke er menneskeverk; for heller ikke jeg har mottatt det eller lært det av noe menneske, men ved Jesu Kristi åpenbaring... Men da han... etter sin vilje åpenbarte sin Sønn i meg... da samrødde jeg meg ikke med kjød og blod, heller ikke dro jeg [til et teologisk seminar, men jeg ble opplært av Jesus Kristus, Guds skrevne Ord]" (Gal. 1:11-12, 15-17)!

Det er grunnen til at jeg har sagt at den opplevelsen jeg smertelig ble gjenstand for i dette opprinnelige intensive studium, var unikt innen menneskeliv og -atferd i vår tid. Jeg kjenner ikke noen religiøs leder av verdensformat som kom frem til sin lære på denne måten. Denne verdens religiøse doktriner kom ikke fra GUD! Bare Gud har alltid

uforbearlig rett!

Våren 1927 var jeg bragt frem til en fullstendig hjernevask! Mitt sinn var blitt renvasket for tidligere antagelser og ting jeg trodde på — jeg hadde gjennomgått en smertefull prosess.

To ganger hadde innbringende forretninger brutt sammen og etterlatt meg frustrert.

Så ble jeg bragt til den erkjennelse at all den religiøse overbevisning jeg tidligere hadde hatt, var i strid med Guds sannhet. Ikke bare hva jeg hadde trodd på, men hva kirkesamfunnene trodde på!

Jeg var blitt grundig slått! Jeg var blitt tvunget til å innse hvor ubetydelig og utilstrekkelig jeg var. Jeg var blitt beseiret av den store, majestetiske Gud — bragt til virkelig *omvendelse* — og også ført til en NY KLIPPEFAST TRO på Jesus Kristus og på Guds Ord. Jeg var bragt til en fullstendig overgivelse til Gud og hans Ord.

Jeg ble døpt, og det at jeg ble inngitt Guds Hellige Ånd, åpnet mitt sinn for den UUTSIGELIGE GLEDE det er å kjenne Gud og Jesus Kristus — å kjenne SANNHETEN — og varmen fra Guds goddommelige *kjærlighet!*

Det jeg en gang hatet, det elsket jeg nå. Jeg fant mitt livs største og mest altopplukende glede ved å *fortsette* å grave frem disse gullkornene av sannhet fra Guds Ord. Nå ble det en ny iver over bibelstudiet.

Og jeg ble ledet til å forstå Guds åpenbaring av disse syv bibelske mysterier som har forundret menneskehetens sinn, og til å finne den ene og eneste sanne Guds menighet, grunnlagt av Jesus Kristus på pinsedagen i år 31 e.Kr.

Nå vil jeg åpenbare for leseren syv STORE MYSTERIER som har forundret og forvirret hele menneskeheten.

KILDEANVISNING, BILDER: Side 3: PT-foto; side 7: Grace — Sygma; side 13: Illustrasjon: Terry Smith; side 14: Giansanti — Sygma; side 17: Philippot — Sygma; innskutt fra venstre: Guichard — Sygma, Keza — Liaison, Ledru — Sygma; side 18: Yaghozadeh — Sygma, innskutt fra venstre: Vioujard — Liaison, Nicklesberg — Liaison, Laffont — Sygma; side 21: PT-fotos; side 25: Til venstre: Witt — Sipa; øverst i midten: Witt — Sipa; nederst til høyre: Wide World; side 26: Nederst til venstre: Manuel López; øverst til høyre: Monte Wolverton — PT; side 27: Henri Parmentier; baksiden: Grace — Sygma, Terry Smith.

I DETTE NUMMER:

TIDENES MYSTERIUM

Her følger 2. avsnitt, "Hvordan de syv mysterier ble åpenbare", av Herbert W. Armstrongs seneste bok.

ABORT BETRAKTET FRA EN NY SYNSVINKEL

Når begynner menneskelivet? Hvorfor eksisterer det? Det er på tide at vi forstår denne sannheten, som har vært et mysterium.

DAGENS BARNEPASSKRISE

Det er nå en tendens verden over. Ikke bare i industrialiserte samfunn, men også i utviklingsland går et stadig større antall mødre ut i arbeide utenfor hjemmet. Les her hvilken effekt dette har på barna.

HVA ER EN VESTTYSKER?

Til tross for vesttyskernes fenomenale suksess, lider de av en identitetskrise. Noen eksperter mener at Tyskland bare kan finne igjen sin sjel innenfor et større, forenet Europa.

HVA ER EKTE SUKSESS?

Bøker om hvordan man kan gjøre suksess er tilbake på bestselger-listene. Men oppnår folk virkelig ekte suksess?

LØFTER! LØFTER! LØFTER!

Verdens ledere kommer med løfter for å bli valgt, men når de først er valgt, hvorfor kan de så ikke holde løftene? Hvor er den leder som kan garantere fred, velstand og rettferdighet?

"Morgendagens verden" nå på norsk fjernsyn!

Sendes hver søndag morgen kl. 10.30 på Janco-Visjon (kanal 4 og sv. TV2).